

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
98/C 41/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 27ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-356/95 (αίτηση του Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Matthias Witt κατά Amt für Land- und Wasserwirtschaft [Κοινή γεωργική πολιτική — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92 — Καθεστώς στηρίξεως των παραγωγών ορισμένων ειδών αροτραίων καλλιεργειών — Καθορισμός των περιφερειών παραγωγής — Υποχρέωση παραθέσεως των κριτηρίων καθορισμού — Λαμβάνεται υπόψη η γονιμότητα του εδάφους]	1
98/C 41/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 27ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-369/95 (αίτηση του Tribunale di Salerno για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Somulfruit SpA, Camar SpA κατά Ministero delle Finanze, Ministero del Commercio con l'Estero [Μπανάνες — Κοινή οργάνωση αγοράς — Καθεστώς εισαγωγής — Κράτη ΑΚΕ — Σομαλία — Εκτίμηση του κύρους του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 404/93 του Συμβουλίου και την κανονισμού της Επιτροπής (ΕΟΚ) αριθ. 1442/93 και (ΕΟΚ) αριθ. 1443/93 της Επιτροπής]	1
98/C 41/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 27ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-57/96 (αίτηση του Nederlandse Raad van State για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): H. Meints κατά Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij [Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 — Παροχή ανεργίας — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 — Κοινωνικό πλεονέκτημα — Διάκριση λόγω ιθαγενείας — Προϋπόθεση κατοικίας]	2
98/C 41/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 27ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-62/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (Παράβαση κράτους μέλους — Εγγραφή πλοίων στα νηολόγια — Προϋπόθεση της ιθαγένειας του πλοιοκτήτη)	3

98/C 41/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 27ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-137/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (Παράβαση κράτους μέλους — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 91/414/ΕΟΚ)	3
98/C 41/06	Απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-336/94 (αίτηση του Sozialgericht Hamburg για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Ευθαλία Δαφέκη κατά Landesversicherungsanstalt Württemberg (Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Ίση μεταχείριση — Κοινωνική ασφάλιση — Εθνική ρύθμιση προσδίδουσα διαφορετική αποδεικτική ισχύ στα πιστοποιητικά προσωπικής καταστάσεως, αναλόγως του αν προέρχονται από την ημεδαπή ή την αλλοδαπή)	4
98/C 41/07	Απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-188/95 (αίτηση του Østre Landsret για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Fantask A/S κ.λπ. κατά Industriministeriet (Erhvervsministeriet) (Οδηγία 69/335/ΕΟΚ — Τέλη εγγραφής των εταιρειών — Εθνικές δικονομικές προθεσμίες)	4
98/C 41/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 4ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-97/96 (αίτηση του Oberlandesgericht Düsseldorf για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Verband deutscher Daihatsu-Händler eV κατά Daihatsu Deutschland GmbH (Δίκαιο εταιρειών — Ετήσιοι λογαριασμοί — Κυρώσεις επιβαλλόμενες σε περίπτωση μη δημοσιεύσεως — Άρθρο 6 της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ)	5
98/C 41/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 11ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-55/96 (αίτηση του Corte d'appello di Milano για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Υπόθεση εκουσίας δικαιοδοσίας εκκρεμούσας ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατόπιν αιτήσεως του Job Centre coop. arl (Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Δραστηριότητα μεσολαβήσεως προς εύρεση εργασίας ή εργατικού δυναμικού — Αποκλεισμός των ιδιωτικών επιχειρήσεων — Άσκηση δημοσίας εξουσίας)	6
98/C 41/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 11ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-246/96 (αίτηση του Office of the Industrial Tribunals and the Fair Employment Tribunal για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Mary Teresa Magorrian και Irene Patricia Cunningham κατά Eastern Health and Social Services Board και Department of Health and Social Services (Ισότητα αμοιβής μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών — Άρθρο 119 της συνθήκης ΕΚ — Πρωτόκολλο αριθ. 2 που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση — Επαγγελματικά συστήματα κοινωνικής ασφαλίσεως — Μη υπαγωγή των εργαζομένων με μειωμένο ωράριο σε καθεστώς που παρέχει δικαίωμα λήψεως ορισμένων συμπληρωματικών παροχών όσον αφορά τη σύνταξη γήρατος — Ημερομηνία από την οποία πρέπει να υπολογιστούν οι παροχές αυτές — Εθνικές δικονομικές προθεσμίες)	6
98/C 41/11	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 16ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-104/96 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Coöperatieve Rabobank „Vecht en Plassengebied” BA κατά Erik Aarnoud Minderhoud (σύνδικος πτωχεύσεως της εταιρείας Mediasafe BV (Δίκαιο των εταιρειών — Πρώτη οδηγία 68/151/ΕΟΚ — Πεδίο εφαρμογής — Εκπροσώπηση εταιρείας — Σύγκρουση συμφερόντων — Αναρμοδιότητα του διευθυντή να δεσμεύσει την εταιρεία)	7
98/C 41/12	Απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-129/96 (αίτηση του Conseil d'État του Βελγίου για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Inter-Environnement Wallonie ASBL κατά Région wallonne (Οδηγία 91/156/ΕΟΚ — Προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο — Αποτελέσματα — Έννοια του όρου «απόβλητο») ..	7

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
98/C 41/13	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 18ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-402/96 (αίτηση του Oberlandesgericht Frankfurt am Main για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Υπόθεση σχετικά με την καταχώριση στο εμπορικό μητρώο της υπό ίδρυση εταιρείας European Information Technology Observatory, Europäische Wirtschaftliche Interessenvereinigung (Ευρωπαϊκός Όμιλος Οικονομικού Σκοπού — Εταιρική επωνυμία)	8
98/C 41/14	Υπόθεση C-392/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με διάταξη της 17ης Ιουνίου 1997, στο πλαίσιο της διοικητικής προσφυγής της Farmitalia Carlo Erba Srl	8
98/C 41/15	Υπόθεση C-393/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Verwaltungsgerichts Halle με απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση Lidl-Fleischwerk Handelshof GmbH & Co. KG κατά Landkreis Burgenlandkreis	9
98/C 41/16	Υπόθεση C-394/97: Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με διάταξη της 5ης Νοεμβρίου 1997 το Helsingin käräjäoikeus, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ kihlakunnansyyttäjä και Sami Lasse Juhani Heinonen	9
98/C 41/17	Υποθέσεις C-400/97, C-401/97 και C-402/97: Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (τμήμα διοικητικών διαφορών), με αποφάσεις της 30ής Ιουλίου 1997, στις υποθέσεις Administración del Estado και Juntas Generales de Guipuzcoa και Diputación Foral de Guipuzcoa, παρεμβαίνουσα: Gobierno Vasco· Administración del Estado και Juntas Generales del Territorio Histórico de Alava και Diputación Foral de Alava, παρεμβαίνουσα: Gobierno Vasco, καθώς και μεταξύ Administración del Estado και Juntas Generales del Territorio Histórico de Bizkaia, παρεμβαίνουσες: Gobierno Vasco και Diputación Foral de Bizkaia, αντιστοίχως	9
98/C 41/18	Υπόθεση C-404/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1997	10
98/C 41/19	Υπόθεση C-405/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Finanzgericht Bremen με διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1997, στην υπόθεση Firma Mövenpick Deutschland GmbH für das Gastgewerbe, πρώην: «Deutsche EIG» Einkaufs- und Importges. für das Gastgewerbe mbH, κατά Hauptzollamt Bremen	10
98/C 41/20	Υπόθεση C-406/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1997	11
98/C 41/21	Υπόθεση C-407/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 1997 το Oberste Gerichtshof της Αυστρίας, στο πλαίσιο της υποθέσεως Landesgrundverkehrsreferent der Tiroler Landesregierung κατά 1. Adolf Sparber, 2. εταιρείας Atelier Delta Entwurf- und Planungsgesellschaft mbH που τελεί υπό εκκαθάριση, 3. Hans-Eberhard Junkersdorf και 4. Maria-Margareta Junkersdorf	11
98/C 41/22	Υπόθεση C-409/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 1997	11

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
98/C 41/23	Υπόθεση C-412/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε η Pretura circondariale di Bologna (Ιταλία) με διάταξη της 29ης Νοεμβρίου 1997, στο πλαίσιο της διαφοράς E. D. Srl κατά Italo Fenocchio	12
98/C 41/24	Υπόθεση C-413/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1997	12
98/C 41/25	Υπόθεση C-414/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 1997	12
98/C 41/26	Υπόθεση C-415/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1997	13
98/C 41/27	Υπόθεση C-416/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1997	14
98/C 41/28	Υπόθεση C-417/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1997	14
98/C 41/29	Υπόθεση C-418/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Raad van State των Κάτω Χωρών με διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 1997, στο πλαίσιο της υποθέσεως ARCO Chemie Nederland Ltd κατά Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer	15
98/C 41/30	Υπόθεση C-420/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Hof van Cassatie του Βελγίου με απόφαση του της 4ης Δεκεμβρίου 1997, στη διαφορά μεταξύ Leathertex Divisione Sintetici SpA και BVBA Bodetex	15
98/C 41/31	Υπόθεση C-421/97: Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1997 το tribunal de grande instance de Meaux, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Yves Tarantik κατά Direction des services fiscaux de Seine-et-Marne	15
98/C 41/32	Υπόθεση C-423/97: Αίτηση που υπέβαλε, με απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1997, το Juzgado de la Instancia Nº 22 της Valencia για την έκδοση προδικαστικής απόφασης στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ Travel Vac, SL και Manuel José Antelm Sanchis	16
98/C 41/33	Υπόθεση C-424/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landgericht Düsseldorf με διάταξη της 8ης Δεκεμβρίου 1997, στην υπόθεση Salomone Haim κατά Kassenzahnärztliche Vereinigung Nordrhein	17
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
98/C 41/34	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-19/97, Claude Richter κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Άδεια για προσωπικούς λόγους — Επανάταξη στην υπηρεσία — Τόπος υπηρεσίας — Υποχρέωση αρωγής — Αρχή της χρηστής διοικήσεως — Αγωγή αποζημιώσεως)	17

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
98/C 41/35	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-121/95, European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (Δασμοί αντιντάμπινγκ — Ζημία — Δικαιώματα άμυνας)	17
98/C 41/36	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-166/95, Μαίρη Καραγκιοζοπούλου κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B — Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής διαπιστώνουσα την αποτυχία υποψηφίων στην προφορική δοκιμασία — Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής)	18
98/C 41/37	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-216/95, Ana María Moles García Ortúzar κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B — Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται η αποτυχία υποψηφίων στην προφορική δοκιμασία — Έκταση της υποχρέωσης αιτιολογίας — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής)	18
98/C 41/38	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-217/95, Lucia Passera κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B — Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται η αποτυχία υποψηφίων στην προφορική δοκιμασία — Έκταση της υποχρέωσης αιτιολογίας — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής)	19
98/C 41/39	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-225/95, Φωτεινή Χίου κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B — Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής διαπιστώνουσα την αποτυχία υποψηφίων στην προφορική δοκιμασία — Συμφωνία μεταξύ της διοικητικής ενστάσεως και της προσφυγής — Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής)	19
98/C 41/40	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-12/94, Frédéric Daffix κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Παύση — Αίτηση αναρέσεως — Παραπομπή στο Πρωτοδικείο — Υποστατό των πραγματικών περιστατικών — Βάρος αποδείξεως — Κατάχρηση της διακριτικής εξουσίας — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Άρθρο 7 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ)	19
98/C 41/41	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-90/95, Walter Gill κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Ιατρικές εξετάσεις — Μη κοινοποίηση των στοιχείων σχετικά με την κατάσταση της υγείας του ενδιαφερομένου — Δικαίωμα επί της τηρήσεως του απορρήτου όσον αφορά την κατάσταση της υγείας)	20
98/C 41/42	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-142/95, J.-L. Delvaux κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Προαγωγή — Συγκριτική εξέταση των προσόντων — Έκθεση βαθμολογίας — Αιτιολογία — Όμοιες προϋποθέσεις σταδιοδρομίας — Δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγενείας)	20

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
98/C 41/43	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-222/95, Antonio Angelini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Αλλαγή του τόπου τοποθέτησως — Επιστροφή στον αρχικό τόπο τοποθέτησως — Αποζημίωση εγκαταστάσεως)	20
98/C 41/44	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-57/96, Livio Constantini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Μεταβολή του τόπου υπηρεσίας — Επιστροφή στον αρχικό τόπο υπηρεσίας — Αποζημίωση πρώτης εγκαταστάσεως — Ημερήσια αποζημίωση)	21
98/C 41/45	Υπόθεση T-296/97: Προσφυγή της Alitalia κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 26 Νοεμβρίου 1997	21
98/C 41/46	Υπόθεση T-299/97: Προσφυγή του Vicente Alonso Morales κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1997	22
98/C 41/47	Υπόθεση T-300/97: Αγωγή του Benito Latino κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1997	23
98/C 41/48	Διαγραφή της υποθέσεως T-173/96	24
98/C 41/49	Διαγραφή των συνεκδικαζομένων υποθέσεων T-176/96 και T-108/97	24
98/C 41/50	Διαγραφή της υποθέσεως T-225/97	24

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 27ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-356/95 (αίτηση του Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Matthias Witt κατά Amt für Land- und Wasserwirtschaft ⁽¹⁾

[Κοινή γεωργική πολιτική — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92 — Καθεστώς στηρίξεως των παραγωγών ορισμένων ειδών αροτραίων καλλιεργείων — Καθορισμός των περιφερειών παραγωγής — Υποχρέωση παραθέσεως των κριτηρίων καθορισμού — Λαμβάνεται υπόψη η γονιμότητα του εδάφους]

(98/C 41/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-356/95, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Matthias Witt και Amt für Land- und Wasserwirtschaft, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 παράγραφος 1 πρώτο εδάφιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, για τη θέσπιση καθεστώτος στηρίξεως των παραγωγών ορισμένων αροτραίων καλλιεργείων ⁽²⁾, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, G. F. Mancini (εισηγητή), J. L. Murray και G. Hirsch, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 27 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το άρθρο 3 παράγραφος 1 πρώτο εδάφιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, για τη θέσπιση καθεστώτος στηρίξεως των παραγωγών ορισμένων αροτραίων καλλιεργείων, δεν επιβάλλει στα κράτη μέλη, όταν καθορίζουν τις περιφέρειες παραγωγής, να παραθέτουν στις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού αυτού τα κριτήρια που νιοθετήθηκαν προς τούτο.

2. Το άρθρο 3 παράγραφος 1 πρώτο εδάφιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1765/92 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια, αφενός, ότι το κράτος μέλος, που σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 2 δεύτερο εδάφιο τρίτη φράση του κανονισμού αυτού καθόρισε ως περιφερειακή βασική έκταση όχι ολόκληρη την επικράτεια του αλλά τα διάφορα τμήματα αυτής, μπορεί να ορίσει ότι κάθε περιφερειακή βασική έκταση αποτελεί περιφέρεια παραγωγής και, αφετέρου, ότι τα ειδικά διαρθρωτικά χαρακτηριστικά που επηρεάζουν τις αποδόσεις δεν επιβάλλουν την περαιτέρω διαίρεση των περιφερειακών βασικών εκτάσεων σε διάφορες περιφέρειες παραγωγής.

⁽¹⁾ EE C 16 της 20.1.1996.⁽²⁾ EE L 181 της 1.7.1992, σ. 12.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 27ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-369/95 (αίτηση του Tribunale di Salerno για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Somalfruit SpA, Camar SpA κατά Ministero delle Finanze, Ministero del Commercio con l'Estero ⁽¹⁾

[Μπανάνες — Κοινή οργάνωση αγοράς — Καθεστώς εισαγωγής — Κράτη ΑΚΕ — Σομαλία — Εκτίμηση του κύρους του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 404/93 του Συμβουλίου και την κανονισμού της Επιτροπής (ΕΟΚ) αριθ. 1442/93 και (ΕΟΚ) αριθ. 1443/93 της Επιτροπής]

(98/C 41/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C 369/95, με αντικείμενο αίτηση του Tribunale di Salerno (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Somalfruit SpA, Camar SpA, και Ministero delle Finanze, Ministero del Commercio con l'Estero, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του

κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας ⁽²⁾, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα ⁽³⁾ και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1443/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί μεταβατικών μέτρων για την εφαρμογή του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα το 1993 ⁽⁴⁾, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen (εισηγητή), G. F. Mancini, P. J. G. Kartheyn και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 27 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Από την εξέταση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας, δεν προέκυψε, από την άποψη της τέταρτης συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ, που υπογράφηκε στη Λομέ στις 15 Σεπτεμβρίου 1989 και εγκρίθηκε με την απόφαση 91/400/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 1991, κανένα στοιχείο που να μπορεί να επηρεάσει το κύρος του.
2. Από την εξέταση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1442/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα, δεν προέκυψε, από την άποψη της τέταρτης συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ και του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 404/93, κανένα στοιχείο που να μπορεί να επηρεάσει το κύρος του.

⁽¹⁾ ΕΕ C 31 της 3.2.1996.
⁽²⁾ ΕΕ L 47 της 25.2.1993, σ. 1.
⁽³⁾ ΕΕ L 142 της 12.6.1993, σ. 6.
⁽⁴⁾ ΕΕ L 142 της 12.6.1993, σ. 16.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 27ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-57/96 (αίτηση του Nederlandse Raad van State για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): H. Meints κατά Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij ⁽¹⁾

[Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 — Παροχή ανεργίας — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 — Κοινωνικό πλεονέκτημα — Διάκριση λόγω ιθαγένειας — Προϋπόθεση κατοικίας]

(98/C 41/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-57/96, με αντικείμενο αίτηση του Nederlandse Raad van State (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο,

κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ H. Meints και Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 ⁽²⁾, καθώς και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας ⁽³⁾, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 27 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, δεν έχει εφαρμογή επί συστήματος αποζημιώσεως δυνάμει του οποίου εργαζόμενοι στον γεωργικό τομέα, των οποίων η σύμβαση εργασίας έληξε λόγω παύσεως της καλλιέργειας αροσίμων γαιών του πρώην εργοδότη τους, δικαιούνται παροχής καταβαλλομένης εφάπαξ, το ποσό της οποίας εξαρτάται αποκλειστικά από την ηλικία του δικαιούχου, η οποία όμως πρέπει να επιστραφεί αν ο δικαιούχος εισέλθει εκ νέου στην υπηρεσία του πρώην εργοδότη του εντός δώδεκα μηνών από τη λήξη της συμβάσεως εργασίας.
2. Μια παροχή η οποία καταβάλλεται εφάπαξ στους εργαζομένους στο γεωργικό τομέα, των οποίων η σύμβαση εργασίας έχει λήξει λόγω παύσεως της καλλιέργειας αροσίμων γαιών του πρώην εργοδότη τους, πρέπει να χαρακτηριστεί ως κοινωνικό πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 7 παράγραφος 21 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας.
3. Ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να εξαρτά τη χορήγηση κοινωνικού πλεονεκτήματος κατά την έννοια του άρθρου 7 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 από την προϋπόθεση ότι οι δικαιούχοι του έχουν την κατοικία τους στο έδαφος αυτού του κράτους.

⁽¹⁾ ΕΕ C 133 της 4.5.1996.
⁽²⁾ ΕΕ L 230 της 22.8.1983, σ. 6.
⁽³⁾ ΕΕ ειδ. εκδ. 05/001, σ. 33.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 27ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-62/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας⁽¹⁾**(Παράβαση κράτους μέλους — Εγγραφή πλοίων στα νηολόγια — Προϋπόθεση της ιθαγένειας του πλοιοκτήτη)**

(98/C 41/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Στην υπόθεση C-62/96, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Frank Benyon και Μαρία Κοντού-Durande) κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: Αικατερίνη Σαμιώνη-Ράντου, επικουρούμενη από τις Εύη Σκανδάλου και Σταματίνα Βώδινα), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ νομοθετικές διατάξεις που περιορίζουν το δικαίωμα εγγραφής στα ελληνικά νηολόγια μόνο στα πλοία που ανήκουν κατά ποσοστό που υπερβαίνει το 50% σε έλληνες υπηκόους ή ελληνικά νομικά πρόσωπα, των οποίων τα κεφάλαια ανήκουν σε έλληνες υπηκόους κατά το ίδιο ποσοστό, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 6, 48, 52 και 221 της συνθήκης ΕΚ, καθώς και από το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1251/70 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 1970, περί του δικαιώματος των εργαζομένων να παραμένουν στην επικράτεια κράτους μέλους μετά την άσκηση σ' αυτό ορισμένης εργασίας⁽²⁾ και από το άρθρο 76 της οδηγίας 75/34/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1974, περί του δικαιώματος των υπηκόων ενός κράτους μέλους να παραμένουν στην επικράτεια άλλου κράτους μέλους μετά την άσκηση σε αυτό μη μισθωτής δραστηριότητας⁽³⁾, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο του πρώτου τμήματος και προεδρεύοντα του πέμπτου, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, P. Jann (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: G. Tesauero, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 27 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Η Ελληνική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ νομοθετικές διατάξεις που περιορίζουν το δικαίωμα εγγραφής στα ελληνικά νηολόγια μόνο στα πλοία που ανήκουν κατά ποσοστό που υπερβαίνει το 50% σε έλληνες υπηκόους ή ελληνικά νομικά πρόσωπα, των οποίων τα κεφάλαια ανήκουν σε έλληνες υπηκόους κατά το ίδιο ποσοστό, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 6, 48, 52, 58 και 221 της συνθήκης ΕΚ, καθώς και από το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1251/70 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 1970, περί του δικαιώματος των εργαζομένων να παραμένουν στην επικράτεια κράτους μέλους μετά την άσκηση σ' αυτό ορισμένης εργασίας, και από το άρθρο 7 της οδηγίας 75/34/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1974, περί του δικαιώματος των υπηκόων ενός κράτους μέλους να παραμένουν

στην επικράτεια άλλου κράτους μέλους μετά την άσκηση σε αυτό μη μισθωτής δραστηριότητας.

2. Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 158 της 1.6.1996.⁽²⁾ EE ειδ. εκδ. 05/001, σ. 64.⁽³⁾ EE ειδ. εκδ. 06/001, σ. 191.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(πέμπτο τμήμα)

της 27ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-137/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας⁽¹⁾**(Παράβαση κράτους μέλους — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 91/414/ΕΟΚ)**

(98/C 41/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-137/96, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Klaus-Dieter Borchardt) κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (εκπρόσωποι: Ernst Röder και Sabine Maaß) με αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητήθηκε να αναγνωρισθεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 91/414/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1991, σχετικά με τη διάθεση στην αγορά φυτοπροστατευτικών προϊόντων⁽²⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΚ, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρος τμήματος, M. Wathelet, J. C. Moitinho de Almeida, J.-P. Puissochet (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 27 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 91/414/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1991, σχετικά με τη διάθεση στην αγορά φυτοπροστατευτικών προϊόντων, εξαιρουμένων τον άρθρον 10 παράγραφος 1 δεύτερη περίπτωση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
2. Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 180 της 22.6.1996.

(²) ΕΕ L 230 της 19.8.1991, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 2ας Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-336/94 (αίτηση του Sozialgericht Hamburg για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Ευθαλία Δαφέκη κατά Landesversicherungsanstalt Württemberg (¹)

(Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Ίση μεταχείριση — Κοινωνική ασφάλιση — Εθνική ρύθμιση προσδίδουσα διαφορετική αποδεικτική ισχύ στα πιστοποιητικά προσωπικής καταστάσεως, αναλόγως του αν προέρχονται από την ημεδαπή ή την αλλοδαπή)

(98/C 41/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-336/94, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Sozialgericht Hamburg (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Ευθαλίας Δαφέκη και Landesversicherungsanstalt Württemberg, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 48 και 51 της συνθήκης ΕΚ σε σχέση με ορισμένες γερμανικές διατάξεις που προσδίδουν διαφορετική αποδεικτική ισχύ στα πιστοποιητικά προσωπικής καταστάσεως, αναλόγως του αν είναι γερμανικά ή αλλοδαπά, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο του τέταρτου και του έκτου τμήματος και προεδρεύοντα, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 2 Δεκεμβρίου απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Όταν πρόκειται για διαδικασία σχετική με αξίωση χορηγήσεως παροχών σε διακινούμενο εργαζόμενο που έχει ιθαγένεια κράτους μέλους, οι αρμόδιοι εθνικοί φορείς κοινωνικής ασφάλισης και τα δικαστήρια των κρατών μελών δεσμεύονται από τα πιστοποιητικά προσωπικής καταστάσεως και τις συναφείς πράξεις που έχουν εκδοθεί από τις αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών, εκτός αν υπάρχουν συγκεκριμένες και σοβαρές ενδείξεις ότι το περιεχόμενό τους στην υπό εξέταση ατομική περίπτωση είναι ανακριβές.

(¹) ΕΕ C 392 της 31.12.1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 2ας Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-188/95 (αίτηση του Østre Landsret για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Fantask A/S κ.λπ. κατά Industriministeriet (Erhvervsministeriet) (¹)

(Οδηγία 69/335/ΕΟΚ — Τέλη εγγραφής των εταιρειών — Εθνικές δικονομικές προθεσμίες)

(98/C 41/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η δανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-188/95, με αντικείμενο αίτηση του Østre Landsret (Δανία), προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Fantask A/S κ.λπ. και Industriministeriet (Erhvervsministeriet), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγγεντώσεων κεφαλαίων (²), όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 85/303/ΕΟΚ (³), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρος, C. Gulmann, H. Ragnemalm και M. Wathelet, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (εισηγητή), G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 2 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το άρθρο 12 παράγραφος 1 στοιχείο ε) της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί

των έμμεσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, για να έχουν ανταποδοτικό χαρακτήρα, τα ποσά των τελών που εισπράττονται κατά την εγγραφή των ανωνύμων εταιρειών και των εταιρειών περιορισμένης ευθύνης και κατά τις αυξήσεις κεφαλαίου των εταιρειών αυτών πρέπει να υπολογίζονται με βάση μόνον το κόστος των εν λόγω διατυπώσεων, εξυπακουόμενου ότι τα ποσά αυτά μπορούν επίσης να καλύπτουν τις δαπάνες που οφείλονται σε πράξεις μικρότερης σημασίας που διενεργούνται δωρεάν. Για τον υπολογισμό των ποσών αυτών, ένα κράτος μέλος δικαιούται να λαμβάνει υπόψη το σύνολο του κόστους που συνδέεται με τις πράξεις καταχωρίσεως, περιλαμβανομένου και του τμήματος των γενικών εξόδων που οφείλονται στις πράξεις αυτές. Εξάλλου, το κράτος μέλος έχει την ευχέρεια να προβλέπει κατ' αποκοπήν τέλη και να ορίζει το ύψος τους για άδριστο χρόνο, εφόσον εξακριβώνει, σε κανονικά διαστήματα, ότι το ύψος αυτό εξακολουθεί να μην υπερβαίνει το μέσο κόστος των οικείων πράξεων.

2. Το κοινοτικό δίκαιο εμποδίζει την απόρριψη αξιώσεων επιστροφής τελών τα οποία έχουν εισπραχθεί κατά παράβαση της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε, επειδή η επιβολή των τελών αυτών οφείλεται σε συγγνωστό σφάλμα των αρχών του κράτους μέλους, στο βαθμό που τα εν λόγω τέλη εισπράττονταν επί μακρό χρονικό διάστημα χωρίς ούτε οι αρχές αυτές ούτε οι υποκείμενοι στα τέλη να έχουν αντιληφθεί ότι η επιβολή τους ήταν παράνομη.
3. Στο παρόν στάδιο εξελίξεώς του, το κοινοτικό δίκαιο δεν απαγορεύει σε κράτος μέλος, το οποίο δεν μετέφερε ορθώς στο εσωτερικό του δίκαιο την οδηγία 69/335/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε, να αντιτάσσει στις αξιώσεις επιστροφής τελών τα οποία εισπράχθηκαν κατά παράβαση της οδηγίας αυτής προθεσμία παραγραφής του εσωτερικού δικαίου η οποία αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία κατά την οποία τα τέλη αυτά κατέστησαν απαιτητά, εφόσον μια τέτοια προθεσμία δεν είναι λιγότερο εννοϊκή για τις ένδικες προσφυγές που στηρίζονται στο κοινοτικό δίκαιο απ' ό,τι για τις ένδικες προσφυγές που στηρίζονται στο εσωτερικό δίκαιο και δεν καθιστά πρακτικώς αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που παρέχει η κοινοτική έννομη τάξη.
4. Οι διατάξεις του άρθρου 10, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 12 παράγραφος 1 στοιχείο ε) της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε, δημιουργούν δικαιώματα τα οποία οι ιδιώτες μπορούν να επικαλούνται ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

(¹) ΕΕ C 229 της 2.9.1995.

(²) ΕΕ ειδ. εκδ. 09/001, σ. 20.

(³) ΕΕ L 156 της 15.6.1985, σ. 23.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 4ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-97/96 (αίτηση του Oberlandesgericht Düsseldorf για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Verband deutscher Daihatsu-Händler eV κατά Daihatsu Deutschland GmbH (¹)

(Δίκαιο εταιρειών — Ετήσιοι λογαριασμοί — Κυρώσεις επιβαλλόμενες σε περίπτωση μη δημοσίευσής — Άρθρο 6 της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ)

(98/C 41/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-97/96, με αντικείμενο αίτηση του Oberlandesgericht Düsseldorf (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Verband deutscher Daihatsu-Händler eV και Daihatsu Deutschland GmbH, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 6 της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιρειών, κατά την έννοια του άρθρου 58 παράγραφος 2 της συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταιρειών και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες (²), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από του C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward και J.-P. Puissochet, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς, γραμματέας: Η. Α. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 4 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το άρθρο 6 της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιρειών, κατά την έννοια του άρθρου 58 παράγραφος 2 της συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταιρειών και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες, έχει την έννοια ότι αποκλείει νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους η οποία παρέχει μόνο στους εταίρους, στους πιστωτές, καθώς και στο κεντρικό συμβούλιο εκπροσώπων προσωπικού ή στο συμβούλιο εκπροσώπων προσωπικού της εταιρείας, το δικαίωμα να ζητούν την επιβολή της κυρώσεως που προβλέπει η συγκεκριμένη εθνική νομοθεσία σε περίπτωση μη τηρήσεως εκ μέρους εταιρείας των επιβαλλομένων από την πρώτη οδηγία υποχρεώσεων αναφορικά με τη δημοσιότητα των ετησίων λογαριασμών.
2. Εφόσον μια οδηγία δεν μπορεί αφ' εαυτής να δημιουργεί υποχρεώσεις σε ιδιώτη και, συνεπώς, δεν μπορεί να γίνει

τα επίκληση των διατάξεων της εις βάρος του, παρέλκει να εξεταστεί αν το άρθρο 6 της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ αναπτύσσει άμεσο αποτέλεσμα.

(¹) ΕΕ C 145 της 18.5.1996.

(²) ΕΕ ειδ. εκδ. 06/001, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 11ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-55/96 (αίτηση του Corte d'appello di Milano για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Υπόθεση εκουσίας δικαιοδοσίας εκκρεμούσας ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατόπιν αιτήσεως του Job Centre coop. arl (¹)

(Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Δραστηριότητα μεσολαβήσεως προς εύρεση εργασίας ή εργατικού δυναμικού — Αποκλεισμός των ιδιωτικών επιχειρήσεων — Άσκηση δημοσίας εξουσίας)

(98/C 41/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-55/96, με αντικείμενο αίτηση του Corte d'appello di Milano (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο υποθέσεως εκουσίας δικαιοδοσίας (giurisdizione volontaria) εκκρεμούσας ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου κατόπιν αιτήσεως του Job Centre coop. arl, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 48, 49, 55, 56, 59, 60, 62, 66, 68 και 90 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος και προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, G. F. Mancini και P. J. G. Kartheyn (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας ή προσωπικού υπόκεινται στην απαγόρευση του άρθρου 86 της συνθήκης, εφόσον η εφαρμογή της διατάξεως αυτής δεν εμποδίζει την εκπλήρωση της ιδιαίτερης αποστολής που τους έχει ανατεθεί. Το κράτος μέλος το οποίο απαγορεύει κάθε δραστηριότητα μεσολαβήσεως και παρεμβάσεως μεταξύ ζητήσεως και προσφοράς εργασίας, όταν η δραστηριότητα αυτή δεν ασκείται από τα γραφεία αυτά, παραβαίνει το άρθρο 90 παράγραφος 1 της συνθήκης, εφόσον δημιουργεί καταστάσεις που οδηγούν κατ' ανάγκη τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας ή προσωπικού να παραβαίνουν το άρθρο 86 της συνθήκης. Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

— είναι πρόδηλο ότι τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας ή προσωπικού δεν είναι σε θέση να ανταποκριθούν στη ζήτηση στην αγορά εργασίας,

— η πραγματική άσκηση των δραστηριοτήτων ευρέσεως εργασίας ή προσωπικού από ιδιωτικές επιχειρήσεις καθίσταται αδύνατη λόγω της διατηρήσεως της ισχύος νομοθετικών διατάξεων που απαγορεύουν τις δραστηριότητες αυτές επ' απειλή ποινικών και διοικητικών κυρώσεων,

— οι εν λόγω μεσολαβητικές δραστηριότητες μπορούν να καλύπτουν και υπηκόους ή το έδαφος άλλων κρατών μελών.

(¹) ΕΕ C 133 της 4.5.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 11ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-246/96 (αίτηση του Office of the Industrial Tribunals and the Fair Employment Tribunal για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Mary Teresa Magorrian και Irene Patricia Cunningham κατά Eastern Health and Social Services Board και Department of Health and Social Services (¹)

(Ισότητα αμοιβής μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών — Άρθρο 119 της συνθήκης ΕΚ — Πρωτόκολλο αριθ. 2 που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση — Επαγγελματικά συστήματα κοινωνικής ασφαλίσεως — Μη υπαγωγή των εργαζομένων με μειωμένο ωράριο σε καθεστώς που παρέχει δικαίωμα λήψεως ορισμένων συμπληρωματικών παροχών όσον αφορά τη σύνταξη γήρατος — Ημερομηνία από την οποία πρέπει να υπολογιστούν οι παροχές αυτές — Εθνικές δικονομικές προθεσμίες)

(98/C 41/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-246/96, με αντικείμενο αίτηση του Office of the Industrial Tribunals and the Fair Employment Tribunal (Belfast) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ, αφενός, της Mary Teresa Magorrian και της Irene Patricia Cunningham και, αφετέρου, του Eastern Health and Social Services Board και του Department of Health and Social Services, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 119 της συνθήκης ΕΚ, καθώς και

του σχετικού με τη διάταξη αυτή πρωτοκόλλου αριθ. 2 που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος και προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, G. F. Mancini (εισηγητή), P. J. G. Karpeyn, J. L. Murray και G. Hirsch, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Οι περίοδοι απασχολήσεως των εργαζομένων με μειωμένο ωράριο που υπέστησαν έμμεση διάκριση λόγω φύλου πρέπει να ληφθούν υπόψη από τις 8 Απριλίου 1976, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως Defrenne (43/75), για τον υπολογισμό των συμπληρωματικών παροχών που οι πιο πάνω εργαζόμενοι δικαιούνται.
2. Όταν έχει ασκηθεί αγωγή η οποία στηρίζεται στο άρθρο 119 της συνθήκης ΕΚ και με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί το δικαίωμα των εναγόντων να υπαχθούν σε επαγγελματικό συνταξιοδοτικό σύστημα, το κοινοτικό δίκαιο απαγορεύει την εφαρμογή κανόνα εθνικού δικαίου, κατά τον οποίο, σε περίπτωση ενδοκιμύσεως της αγωγής, τα διαχρονικά αποτελέσματα της σχετικής δικαστικής αποφάσεως περιορίζονται στην προ της ασκήσεως της αγωγής διετία.

(¹) ΕΕ C 269 της 14.9.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 16ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-104/96 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Coöperatieve Rabobank „Vecht en Plassengebied” BA κατά Erik Aarnoud Minderhoud (σύνδικος πτωχέσεως της εταιρείας Mediasafe BV (¹))

(Δίκαιο των εταιρειών — Πρώτη οδηγία 68/151/ΕΟΚ — Πεδίο εφαρμογής — Εκπροσώπηση εταιρείας — Σύγκρουση συμφερόντων — Αναρμοδιότητα του διευθυντή να δεσμεύσει την εταιρεία)

(98/C 41/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-104/96, με αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Coöperatieve Rabobank „Vecht en Plassengebied” BA και Erik Aarnoud Minderhoud (σύνδικος πτωχέσεως της εταιρείας Mediasafe BV), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 9 παράγραφος 1 της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εται-

ρειών, κατά την έννοια του άρθρου 58 παράγραφος 2 της συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταιρών και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες (²), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και P. J. G. Karpeyn, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 16 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το σύστημα που διέπει το έναντι των τρίτων αντιτάξιμο των πράξεων που διενεργούνται από τα μέλη των οργάνων της εταιρείας σε περιπτώσεις όπου υπάρχει σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ των μελών αυτών και της εκπροσωπούμενης εταιρείας δεν εμπίπτει στο κανονιστικό πλαίσιο της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιρειών, κατά την έννοια του άρθρου 58 παράγραφος 2 της συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταιρών και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες, αλλά υπάγεται στην αρμοδιότητα του εθνικού νομοθέτη.

(¹) ΕΕ C 145 της 18.5.1996.

(²) ΕΕ ειδ. εκδ. 06/001, σ. 80.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 18ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-129/96 (αίτηση του Conseil d'État του Βελγίου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Inter-Environnement Wallonie ASBL κατά Région wallonne (¹)

(Οδηγία 91/156/ΕΟΚ — Προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο — Αποτελέσματα — Έννοια του όρου «απόβλητο»)

(98/C 41/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-129/96, με αντικείμενο αίτηση του Conseil d'État του Βελγίου προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Inter-Environnement Wallonie ASBL και Région wallonne, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 5 και 189 της συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 1 στοιχείο α) της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (²), όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ (³), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, H. Ragnemalm και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Karpeyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε

στις 18 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Μια ουσία δεν αποκλείεται από την έννοια του αποβλήτου, κατά το άρθρο 1 στοιχείο α) της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991, απλώς και μόνο λόγω του ότι η ουσία αυτή εντάσσεται, άμεσα ή έμμεσα, σε διαδικασία βιομηχανικής παραγωγής.
2. Το άρθρο 5 παράγραφος 2 και το άρθρο 189 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ, καθώς και η οδηγία 91/156, επιβάλλουν στα κράτη μέλη προς τα οποία απευθύνεται η οδηγία αυτή να απέχουν, κατά τη διάρκεια της προθεσμίας που τάσσει η οδηγία για τη θέση της σε εφαρμογή, από τη θέσπιση διατάξεων ικανών να διακυβεύσουν σοβαρά την επίτευξη του αποτελέσματος που επιδιώκει η οδηγία αυτή.

(¹) ΕΕ C 180 της 22.6.1996.

(²) ΕΕ ειδ. εκδ. 15/001, σ. 86.

(³) ΕΕ L 78 της 26.3.1991, σ. 32.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 18ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-402/96 (αίτηση του Oberlandesgericht Frankfurt am Main για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Υπόθεση σχετικά με την καταχώριση στο εμπορικό μητρώο της υπό ίδρυση εταιρείας European Information Technology Observatory, Europäische Wirtschaftliche Interessenvereinigung (¹)

(Ευρωπαϊκός Όμιλος Οικονομικού Σκοπού — Εταιρική επωνυμία)

(98/C 41/13)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-402/96, με αντικείμενο αίτηση του Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου σχετικά με την καταχώριση στο εμπορικό μητρώο της υπό ίδρυση εταιρείας European Information Technology Observatory Europäische Wirtschaftliche Interessenvereinigung, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5 στοιχείο α) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2137/85 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1985, σχετικά με την ίδρυση Ευρωπαϊκού Ομίλου Οικονομικού Σκοπού (ΕΟΟΣ) (²), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward και J.-P. Puissochet, δικαστές, γενικούς εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 18 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 5 στοιχείο α) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2137/85 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1985, σχετικά με την ίδρυση Ευρωπαϊκού Ομίλου Οικονομικού Σκοπού (ΕΟΟΣ), έχει την έννοια ότι η επωνυμία ενός ΕΟΟΣ πρέπει οπωσδήποτε να περιέχει τις λέξεις «Ευρωπαϊκός Όμιλος Οικονομικού Σκοπού» ή τα αρχικά «ΕΟΟΣ», ενώ τα λοιπά στοιχεία που πρέπει να περιέχονται στην επωνυμία του μπορούν να επιβάλλονται από τις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου που εφαρμόζονται στο κράτος μέλος εντός του οποίου ο εν λόγω όμιλος έχει την έδρα του.

(¹) ΕΕ C 74 της 8.3.1997.

(²) ΕΕ L 199 της 31.7.1985, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με διάταξη της 17ης Ιουνίου 1997, στο πλαίσιο της διοικητικής προσφυγής της Farmitalia Carlo Erba Srl

(Υπόθεση C-392/97)

(98/C 41/14)

Με διάταξη της 17ης Ιουνίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Νοεμβρίου 1997, το Bundesgerichtshof, στο πλαίσιο της εκδικάσεως της διοικητικής προσφυγής της Farmitalia Carlo Erba Srl που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Προϋποθέτει το άρθρο 3 στοιχείο β) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1762/92 του Συμβουλίου (¹) ότι το προϊόν για το οποίο ζητείται η χορήγηση πιστοποιητικού προστασίας πρέπει να εμφανίζεται στην άδεια που χορηγήθηκε κατά τη νομοθεσία περί φαρμάκων ως «ουσιώδες συστατικό»;

Συνεπάγεται, επομένως, ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 3 στοιχείο β), όταν στην εγκριτική απόφαση αναφέρεται ως «ουσιώδες συστατικό» ένα ορισμένο άλας μιας ουσίας, ενώ αντιθέτως ζητείται η έκδοση πιστοποιητικού προστασίας για την ελεύθερη βάση ή/και άλλα άλατα αυτής της ουσίας;

2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

βάσει ποίων κριτηρίων διαπιστώνεται αν το κατά την έννοια του άρθρου 3 στοιχείο α) προϊόν προστατεύεται με κύριο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας στην περίπτωση που η χορήγηση πιστοποιητικού προστασίας ζητείται για την ελεύθερη βάση μιας ουσίας, περιλαμβανομένων κάποιων αλάτων αυτής, ενώ το κύριο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας, στις αξιώσεις εφευρέσεως, αναφέρει μια μόνο ελεύθερη βάση αυτής της ουσίας και σε ένα παράδειγμα εφαρμογής ένα μόνο άλας αυτής της ελεύθερης βάσεως; Κρίσιμο στοιχείο αποτελεί η αξίωση εφεύρεσης του κύριου διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή το πεδίο προστασίας αυτού του διπλώματος;

(¹) ΕΕ L 182 της 2.7.1992, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Verwaltungsgerichts Halle με απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση Lidl-Fleischwerk Handelshof GmbH & Co. KG κατά Landkreis Burgenlandkreis

(Υπόθεση C-393/97)

(98/C 41/15)

Με απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Νοεμβρίου 1997, το Verwaltungsgericht Halle, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Lidl-Fleischwerk Handelshof GmbH & Co. KG και Landkreis Burgenlandkreis που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Αντίκεινται διατάξεις της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ιδίως η οδηγία 94/65/ΕΚ του Συμβουλίου ⁽¹⁾, προς εθνική νομοθεσία σύμφωνα με την οποία τα προϊόντα τεμαχισμένου κρέατος, όπως ο κιμάς και τα παρασκευάσματα κρέατος, πρέπει να παρασκευάζονται και να πωλούνται μόνον κατά την ημέρα της παρασκευής τους, εφόσον δεν συσκευάζονται για τον τελικό καταναλωτή σε ειδική συσκευασία πώλησης και δεν επισημαίνονται ή δεν είναι βαθείας ψύξεως/καταψύξεως;
2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, έχουν εφαρμογή οι διατάξεις αυτές της Ευρωπαϊκής Ενώσεως όταν η επιχείρηση παρασκευής βρίσκεται στο ίδιο κράτος στην αγορά του οποίου πρέπει να διατεθεί το προϊόν τεμαχισμένου κρέατος, όπως κιμάδες και παρασκευάσματα κρέατος;

⁽¹⁾ ΕΕ L 368 της 31.12.1994, σ. 10.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε με διάταξη της 5ης Νοεμβρίου 1997 το Helsingin käräjäoikeus, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ kihlakunnansyyttäjä και Sami Lasse Juhani Heinonen

(Υπόθεση C-394/97)

(98/C 41/16)

Με διάταξη της 5ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Νοεμβρίου 1997, το Helsingin käräjäoikeus (εκπρόσωπος της εισαγγελικής αρχής) κατά Sami Lasse Juhani Heinonen, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Μπορούν να ερμηνευθούν ο κανονισμός περί τελωνειακών ατελειών ⁽¹⁾ και η οδηγία περί διακινήσεως επιβατών ⁽²⁾ υπό την έννοια ότι είναι σύμφωνοι προς τους κανόνες του κανονισμού και της οδηγίας οι επιβαλλόμενοι από τα κράτη μέλη στην εκ μέρους των ταξιδιωτών εισαγωγών μπίρας και άλλων οινοπνευματωδών ποτών περιορισμοί, οι οποίοι στηρίζονται στους λόγους που εκτίθενται στην ένατη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου

του κανονισμού περί τελωνειακών ατελειών και στο άρθρο 36 της συνθήκης περί ιδρύσεως των Κοινοτήτων ή δικαιολογούνται από επιτακτικές ανάγκες προστασίας γενικών συμφερόντων;

2. Αποτελούν οι περιστάσεις που εκτίθενται ανωτέρω, στην παράγραφο 6 του κεφαλαίου IV της αιτήσεως προς έκδοση προδικαστικής απόφασης (σημεία α έως η), τέτοιους λόγους ώστε οι επιβαλλόμενοι από τα κράτη μέλη περιορισμοί να είναι σύμφωνοι προς τους κανόνες του κανονισμού περί τελωνειακών ατελειών και της οδηγίας περί διακινήσεως επιβατών;
3. Μπορεί να θεωρηθεί ο βάσει της διάρκειας του ταξιδιού περιορισμός της εκ μέρους ταξιδιωτών εισαγωγής οινοπνευματωδών ποτών, στα οποία περιλαμβάνεται και η μπίρα όσον αφορά το παρόν ερώτημα, ως ρύθμιση σύμφωνη προς τους κανόνες του κανονισμού περί τελωνειακών ατελειών και της οδηγίας περί διακινήσεως επιβατών;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 918/83 του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, για τη θέσπιση του κοινοτικού καθεστώτος τελωνειακών ατελειών (ΕΕ L 105 της 23.4.1983, σ. 1).

⁽²⁾ Οδηγία 69/169/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1969, περί εναρμόνισης των νομοθετικών κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν τις εκπτώσεις φόρου κύκλου εργασιών και του δασμούς που καταβάλλονται κατά την εισαγωγή στα πλαίσια της διεθνούς διακίνησης επιβατών (ΕΕ L 133 της 4.6.1969, σ. 6).

Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (τμήμα διοικητικών διαφορών), με αποφάσεις της 30ής Ιουλίου 1997, στις υποθέσεις Administración del Estado και Juntas Generales de Guipuzcoa και Diputación Foral de Guipuzcoa, παρεμβαίνουσα: Gobierno Vasco· Administración del Estado και Juntas Generales del Territorio Histórico de Alava και Diputación Foral de Alava, παρεμβαίνουσα: Gobierno Vasco, καθώς και μεταξύ Administración del Estado και Juntas Generales del Territorio Histórico de Bizkaia, παρεμβαίνουσες: Gobierno Vasco και Diputación Foral de Bizkaia, αντιστοίχως

(Υποθέσεις C-400/97, C-401/97 και C-402/97)

(98/C 41/17)

Με αποφάσεις της 30ής Ιουλίου 1997, οι οποίες περιήλθαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Δεκεμβρίου 1997, το Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (τμήμα διοικητικών διαφορών) υπέβαλε προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο των εκκρεμών ενώπιον αυτού υποθέσεων μεταξύ Administración del Estado και Juntas Generales de Guipuzcoa και Diputación Foral de Guipuzcoa, παρεμβαίνουσα: Gobierno Vasco· Administración del Estado και Juntas Generales del Territorio Histórico del Alava και Diputación Foral de Alava, παρεμβαίνουσα: Gobierno Vasco, καθώς και μεταξύ Administración del Estado και Juntas Generales del Territorio Histórico de Bizkaia, παρεμβαίνουσες: Gobierno Vasco και Diputación Foral de Bizkaia, αντιστοίχως, αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του εξής ερωτήματος:

Πρέπει το άρθρο 52 της συνθήκης ΕΚ, όπως ενδεχομένως το άρθρο 92 παράγραφος 1 αυτής, να ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι απαγορεύουν ρύθμιση που αφορά περιοχή (Territorio) ανήκουσα στην Αυτόνομη Κοινότητα (Comunidad Autónoma) ενός κράτους μέλους, περί επειγόντων φορολογικών μέτρων ενισχύσεως των επενδύσεων και προωθήσεως της οικονομικής δραστηριότητας, από τα οποία μπορούν να επωφεληθούν οι φορολογούμενοι που πληρώνουν φόρους αποκλειστικά στην τοπική φορολογική αρχή (Hacienda Foral) της εν λόγω περιοχής (Territorio) ή έχουν τη φορολογική τους κατοικία ή πραγματοποιούν το μεγαλύτερο μέρος του κύκλου εργασιών τους ή έχουν τη φορολογική τους κατοικία σε συγκεκριμένη περιοχή (Territorio) και ο κύκλος εργασιών τους στην Αυτόνομη Κοινότητα (Comunidad Autónoma) κατά την προηγούμενη χρήση είναι μεγαλύτερος του 25% του συνολικού κύκλου εργασιών τους, και δεν περιλαμβάνει μεταξύ των δικαιούχων τα λουπά φυσικά ή νομικά πρόσωπα που κατοικούν ή είναι εγκατεστημένα στο ίδιο κράτος ή σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση C-404/97)

(98/C 41/18)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Δημήτρη Τριανταφύλλου και την Ana Maria Alves Vieira, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, επίσης μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 2 Δεκεμβρίου 1997, προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, μη καταργώντας και μη αναζητώντας, εντός των τασσομένων προθεσμιών, τις ενισχύσεις που έλαβε αχρεωστήτως η EPAC (Empresa para a Agro-alimentação e Cereais SA), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από συνθήκη ΕΚ, και ειδικότερα από την απόφαση C(97) 2130 της Επιτροπής, της 9ης Ιουλίου 1997,
- να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά τη διάταξη των άρθρων 189 και 191 της συνθήκης ΕΚ, η Πορτογαλική Δημοκρατία υπεχρεούτο να εκτελέσει την προαναφερόμενη απόφαση της Επιτροπής, έστω και αν έτρεφε αμφιβολίες για τη νομιμότητά της. Στην υπόθεση C-330/97⁽¹⁾, η Πορτογαλική Δημοκρατία δεν επικαλέστηκε

πλήρη αδυναμία εκτελέσεως της αποφάσεως, καθ' όσον είναι βέβαιον ότι η θέση της επιχειρήσεως υπό εκκαθάριση (την οποία δεν επικαλέστηκε σχετικώς) επ' ουδενί λόγω συνιστά λόγο πλήρους αδυναμίας.

Η παράταση της παραβάσεως των υποχρεώσεων που υπέχει από την προαναφερομένη απόφαση η Πορτογαλική Δημοκρατία ενέχει, ταυτοχρόνως, παράβαση του άρθρου 93 παράγραφος 3 της συνθήκης, εφόσον η Πορτογαλία εξακολουθεί να μη συμμορφώνεται προς το ανασταλτικό αποτέλεσμα της εν λόγω διατάξεως, που κωλύει την πληρωμή των μη συμβιβαζομένων με την κοινή αγορά ενισχύσεων, εμμέσως δε και του άρθρου 93 παράγραφος 2, που προβλέπει τη λήψη των αποφάσεων που επιβάλλουν την κατάργηση των μη συμβιβαζομένων ενισχύσεων.

(¹) ΕΕ C 357 της 22.11.1997, σ. 14.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Finanzgericht Bremen με διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1997, στην υπόθεση Firma Mövenpick Deutschland GmbH für das Gastgewerbe, πρώην: «Deutsche EIG» Einkaufs- und Importges. für das Gastgewerbe mbH, κατά Hauptzollamt Bremen

(Υπόθεση C-405/97)

(98/C 41/19)

Με διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Δεκεμβρίου 1997, το Finanzgericht Bremen, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Firma Mövenpick Deutschland mbH für das Gastgewerbe, πρώην «Deutsche EIG» Einkaufs- und Importges. für das Gastgewerbe mbH, κατά Hauptzollamt Bremen, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- Πρέπει το κοινό δασμολόγιο, όπως τροποποιήθηκε με το παράρτημα I του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2551/93 της Επιτροπής, της 10ης Αυγούστου 1993, που τροποποιεί το παράρτημα I του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2658/87 για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το Κοινό Δασμολόγιο⁽¹⁾, να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι εισαγόμενα από τρίτη χώρα αποξηραμένα καρύδια, τα οποία αποθηκεύονται κατεψυγμένα σε αποθήκη τελωνειακής αποταμιεύσεως, αργότερα δε τίθενται σε κατανάλωση αφού αποψυχθούν, πρέπει να κατατάσσονται στον κωδικό 0802;
- Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 1:

Ήταν άκυρο το άρθρο 522 παράγραφος 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2454/93 της Επιτροπής⁽²⁾ το οποίο καταργήθηκε λόγω της νέας διατυπώσεως του άρθρου 522 με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 3254/94 της Επιτροπής⁽³⁾,

3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 2:

Εφαρμόζεται το άρθρο 522, σε συνδυασμό με το άρθρο 526 παράγραφος 4 του κανονισμού εφαρμογής του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1 σημεία 16 και 18 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 3254/94 της Επιτροπής, επίσης, ως προς τις πριν από τις 7 Ιανουαρίου 1995 τελωνειακές διασαφήσεις;

(¹) ΕΕ L 241 της 27.9.1993, σ. 1.

(²) ΕΕ L 253 της 11.10.1993, σ. 1.

(³) ΕΕ L 346 της 31.12.1994, σ. 1.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που
ασκήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1997**

(Υπόθεση C-406/97)

(98/C 41/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Michel Nolin, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 4 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 93/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 1993, σχετικά με την επιστροφή πολιτιστικών αγαθών που έχουν παράνομα απομακρυνθεί από το έδαφος κράτους μέλους (¹), ή μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις διατάξεις αυτές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο δεσμευτικός χαρακτήρας του άρθρου 189 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ επιβάλλει στα κράτη μέλη να θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή των οδηγιών, των οποίων είναι αποδέκτες, πριν από τη λήξη της προθεσμίας που προβλέπουν οι οδηγίες για τη μεταφορά τους στα εσωτερικά δίκαια. Η προβλεπόμενη από την οδηγία προθεσμία έληξε εν προκειμένω στις 15 Δεκεμβρίου 1993, χωρίς το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου να έχει θεσπίσει τα αναγκαία προς τούτο μέτρα.

(¹) ΕΕ L 74 της 27.3.1993, σ. 74.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 1997 το Oberste Gerichtshof της Αυστρίας, στο πλαίσιο της υποθέσεως Landesgrundverkehrsreferent der Tiroler Landesregierung κατά 1. Adolf Sparber, 2. εταιρείας Atelier Delta Entwurf- und Planungsgesellschaft mbH που τελεί υπό εκκαθάριση, 3. Hans-Eberhard Junkersdorf και 4. Maria-Margareta Junkersdorf

(Υπόθεση C-407/97)

(98/C 41/21)

Με διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Δεκεμβρίου 1997, το Oberste Gerichtshof της Αυστρίας ζήτησε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ Landesgrundverkehrsreferent der Tiroler Landesregierung, αφενός, και 1. Adolf Sparber, 2. εταιρείας Atelier Delta Entwurf- und Planungsgesellschaft mbH που τελεί υπό εκκαθάριση, 3. Hans-Eberhard Junkersdorf και 4. Maria-Margareta Junkersdorf, αφετέρου, από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Έχει το άρθρο 70 της πράξης για τους όρους προσχώρησης της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας και για τις προσαρμογές των συνθηκών περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Ένωσης (¹), το οποίο προβλέπει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας μπορεί, κατά παρέκκλιση από τις υποχρεώσεις της στο πλαίσιο των συνθηκών περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να διατηρήσει σε ισχύ τις διατάξεις της υφισταμένης νομοθεσίας της σχετικά με τις δευτερεύουσες κατοικίες επί χρονικό διάστημα πέντε ετών από της προσχώρησής της (1η Ιανουαρίου 1995), την έννοια ότι οι μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 40 παράγραφοι 2 και 5 του νόμου του Τυρόλου του 1993, περί συναλλαγών επί ακινήτων, που άρχισε να ισχύει την 1η Οκτωβρίου 1996 [Landesgesetzblatt für Tirol (φύλλο της εφημερίδας της κυβερνήσεως του ομοσπόνδου κράτους του Τυρόλου) 61/1996], εμπίπτουν στην έννοια της υφισταμένης νομοθεσίας ή πρέπει να θεωρηθούν ως νέες νομοθετικές διατάξεις, λαμβανομένου υπόψη ότι το αυστριακό συνταγματικό δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι διατάξεις προγενέστερων νόμων του Τυρόλου περί συναλλαγών επί ακινήτων δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής εν προκειμένω;

(¹) ΕΕ C 241 της 29.8.1994, σ. 1.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που
ασκήθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 1997**

(Υπόθεση C-409/97)

(98/C 41/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Marie Wolfcarius, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 5 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 92/85/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην υπόθεση C-406/97⁽²⁾. Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στα εθνικά δίκαια έληξε στις 19 Οκτωβρίου 1994.

⁽¹⁾ ΕΕ L 348 της 28.11.1992, σ. 1.

⁽²⁾ Βλέπε σ. 11 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε η Pretura circondariale di Bologna (Ιταλία) με διάταξη της 29ης Νοεμβρίου 1997, στο πλαίσιο της διαφοράς E. D. Srl κατά Italo Fenocchio

(Υπόθεση C-412/97)

(98/C 41/23)

Με διάταξη της 29ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Δεκεμβρίου 1997, η Pretura circondariale di Bologna (Ιταλία), στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν της μεταξύ E. D. Srl και Italo Fenocchio, υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

Πρέπει η αναγόρευση εκδόσεως διαταγής πληρωμής στην περίπτωση κατά την οποία η επίδοση στον καθού πρέπει να πραγματοποιηθεί εκτός της ιταλικής επικράτειας ή των εδαφών επί των οποίων εκτείνεται η ιταλική κυριαρχία, απαγόρευση προβλεπόμενη από το άρθρο 633 τελευταίο εδάφιο του ιταλικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, να θεωρηθεί ως περιορισμός ή μέτρο ισοδύναμο προς περιορισμό που έχει ως αποτέλεσμα την άμεση ή έμμεση, πραγματική ή δυνητική, παρακώλυση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, υπηρεσιών και κεφαλαίων, την οποία εγγυώνται τα άρθρα 54, 59 και 73 Β της Συνθήκης της Ρώμης;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση C-413/97)

(98/C 41/24)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard B. Wainwright, κύριος νομικός σύμβουλος στη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής, και την Karin Schreyer, δημόσια υπάλληλο αποσπασμένη στη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε, στις 4 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 93/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 1993, σχετικά με την επιστροφή πολιτιστικών αγαθών που έχουν παράνομα απομακρυνθεί από το έδαφος κράτους μέλους⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 18 της οδηγίας αυτής,
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην υπόθεση C-406/97⁽²⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ L 74 της 27.3.1993, σ. 74.

⁽²⁾ Βλέπε σ. 11 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση C-414/97)

(98/C 41/25)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Miguel Diaz-Llanos La Roche, νομικό σύμβουλο, και τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας, με τόπο επίδοσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner C 254, άσκησε, στις

5 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, θεωρώντας ότι απαλλάσσονται του φόρου προστιθεμένης αξίας (ΦΠΑ) οι εισαγωγές και ενδοκοινοτικές αποκτήσεις στρατιωτικού εξοπλισμού, πολεμοφοδίων και υλικού για αποκλειστικά στρατιωτική χρήση, εξαιρουμένων των αεροσκαφών και τον πολεμικών πλοίων που μνημονεύουν τα σημεία 23 και 25 του παραρτήματος ΣΤ της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ⁽¹⁾, παρά τα οριζόμενα στην παράγραφο 2 του άρθρου 2 και στα άρθρα 28α, 14 και 28γ μέρος Β της εν λόγω οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παράγραφος 2 του άρθρου 2 και το άρθρο 28α της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ ορίζουν, γενικώς, ότι υπόκεινται στον ΦΠΑ όλες οι εισαγωγές και ενδοκοινοτικές αποκτήσεις αγαθών. Τα άρθρα 14 και 28γ ορίζουν έναν κοινό πίνακα των απαλλαγών που τα κράτη μέλη οφείλουν — ή μπορούν — να παρέχουν, προκειμένου να επιτύχουν ενιαία είσπραξη των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων σε όλα τα κράτη μέλη. Μεταξύ των απαλλαγών αυτών, για τις οποίες τα άρθρα 14 και 28γ προβλέπουν έναν περιοριστικό πίνακα, δεν περιλαμβάνεται καμία που να αφορά τον στρατιωτικό εξοπλισμό, τα πολεμοφόδια και το υλικό για αποκλειστικά στρατιωτική χρήση, παρόμοια με εκείνη που παρέχει ο ισπανικός νόμος 6/87. Το στοιχείο β) της παραγράφου 3 του άρθρου 28, το οποίο επικαλείται το Βασίλειο της Ισπανίας, αναφέρεται στα κράτη μέλη τα οποία, κατά το χρόνο ενάρξεως ισχύος της οδηγίας, θεωρούσαν ότι απαλλάσσονται από ΦΠΑ συγκεκριμένες πράξεις, επιτρέποντας στα κράτη αυτά να εξακολουθήσουν να παρέχουν απαλλαγές για μια μεταβατική περίοδο. Δεδομένου ότι στο παράρτημα XXXVI ή σε άλλες διατάξεις της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα δεν χορηγήθηκε καμία προθεσμία στο Βασίλειο της Ισπανίας, αυτό καθιέρωσε τον ΦΠΑ με το νόμο 30/85 που άρχισε να αναπτύσσει πλήρη αποτελέσματα την 1η Ιανουαρίου 1986. Η απαλλαγή των εισαγωγών ή των ενδοκοινοτικών αποκτήσεων στρατιωτικού υλικού αποφασίστηκε μόλις ένα έτος μετά, επομένως με αναδρομικά αποτελέσματα από της ημερομηνίας από την οποία άρχισε να επιβάλλεται ο ΦΠΑ στην Ισπανία. Είναι βέβαιο ότι η μεταβατική περίοδος που μνημονεύει το άρθρο 28 της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ ορίστηκε αρχικά για πέντε έτη, υπολογιζόμενη από 1ης Ιανουαρίου 1978. Είναι επίσης βέβαιο ότι, εφόσον δεν υπήρξε καμία συμφωνία μεταξύ των κρατών μελών συνερχομένων εν Συμβουλία, η εν λόγω μεταβατική περίοδος παρατάθηκε μέχρι σήμερα και ότι, συνεπώς, τα κράτη μέλη τα οποία θεωρούσαν τότε ότι απαλλάσσονται οι πράξεις που απαριθμούνται στο παράρτημα ΣΤ μπορούν να συνεχίζουν τις απαλλαγές αυτές. Ωστόσο, αυτό αναμφί-

βολα δεν ίσχυε στην περίπτωση του Βασιλείου της Ισπανίας έως την 1η Ιανουαρίου 1993. Από της ημερομηνίας αυτής, το Βασίλειο της Ισπανίας έλαβε την έγκριση να παρέχει την απαλλαγή αυτή, αποκλειστικά όμως για τις πράξεις που μνημονεύονται στα σημεία 23 και 25 του παραρτήματος ΣΤ, που θεσπίστηκε με την οδηγία 77/388/ΕΟΚ.

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση C-415/97)

(98/C 41/26)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Paolo Stancanelli, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 9 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 93/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, σχετικά με την επιστροφή πολιτιστικών αγαθών που έχουν παράνομα απομακρυνθεί από το έδαφος κράτους μέλους⁽¹⁾, ή μη κοινοποιώντας εν πάση περιπτώσει τις διατάξεις αυτές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει τα κράτη μέλη στα οποία απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες που προβλέπουν οι οδηγίες για τη μεταφορά τους στα εσωτερικά δίκαια. Η προβλεπόμενη από την οδηγία προθεσμία έληξε στις 15 Δεκεμβρίου 1993, χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία την οποία αφορά το αίτημα της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ L 74 της 27.3.1993, σ. 74.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις
9 Δεκεμβρίου 1997**

(Υπόθεση C-416/97)

(98/C 41/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Francesco P. Ruggeri Laderchi, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 9 Δεκεμβρίου 1997, προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς:
  - α) την οδηγία 93/119/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1993, για την προστασία των ζώων κατά τη σφαγή ή/και τη θανάτωσή τους ⁽¹⁾·
  - β) την οδηγία 94/42/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για την τροποποίηση της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ περί προβλημάτων υγειονομικού ελέγχου του τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών βοοειδών και χοιροειδών ⁽²⁾·
  - γ) την οδηγία 94/16/ΕΚ της Επιτροπής, της 22ας Απριλίου 1994, για την τροποποίηση της οδηγίας 74/63/ΕΟΚ του Συμβουλίου σχετικά με τις ανεπιθύμητες ουσίες και προϊόντα στη διατροφή των ζώων ⁽³⁾·
  - δ) την οδηγία 93/118/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την τροποποίηση της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ για τη χρηματοδότηση των υγειονομικών επιθεωρήσεων και ελέγχων των νωπών κρεάτων και των κρεάτων πουλερικών ⁽⁴⁾

και, πάντως, παραλείποντας να κοινοποιήσει τέτοιες ενδεχόμενες διατάξεις, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις εν λόγω οδηγίες,

2. να καταδικάσει τη Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν την οριζόμενη από την οδηγία προθεσμία συμμορφώσεως. Η προθεσμία αυτή έληξε χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει θεσπίσει τα αναγκαία

μέτρα για να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες που μνημονεύονται στο αιτητικό της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ L 340 της 31.12.1993, σ. 21.

⁽²⁾ ΕΕ L 201 της 4.8.1994, σ. 26.

⁽³⁾ ΕΕ L 104 της 23.4.1994, σ. 32.

⁽⁴⁾ ΕΕ L 340 της 31.12.1993, σ. 15.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που
ασκήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1997**

(Υπόθεση C-417/97)

(98/C 41/28)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Christina Tufvesson, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 9 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις, περιλαμβανομένων και ενδεχομένων κυρώσεων, που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 93/22/ΕΟΚ, της 10ης Μαΐου 1993, σχετικά με τις επενδυτικές υπηρεσίες στον τομέα των κινητών αξιών ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 31 της οδηγίας αυτής,
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η δεσμευτική διάταξη του άρθρου 189 παράγραφος 3 και του άρθρου 5, παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίζουν τα μέτρα που είναι αναγκαία για την θέση σε εφαρμογή των οδηγιών, των οποίων είναι αποδέκτες πριν από την εκπνοή της προθεσμίας που τους τάσσεται προς τούτο. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε την 1η Ιουλίου 1995, χωρίς το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου να έχει λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα.

⁽¹⁾ ΕΕ L 141 της 11.6.1993, σ. 27.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Raad van State των Κάτω Χωρών με διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 1997, στο πλαίσιο της υποθέσεως ARCO Chemie Nederland Ltd κατά Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer

(Υπόθεση C-418/97)

(98/C 41/29)

Με διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Δεκεμβρίου 1997, το Raad van State των Κάτω Χωρών, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ ARCO Chemie Nederland Ltd κατά Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (Υπουργού Οικισμού, Χωροταξίας και Περιβάλλοντος), που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί υπό το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Μπορεί από το γεγονός και μόνον ότι τα LUWA-bottoms⁽¹⁾ αποτελούν αντικείμενο μιας από τις εργασίες που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΒ της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ⁽²⁾ να συναχθεί ότι πρόκειται για απόρριψη της εν λόγω ουσίας, οπότε είναι δυνατός ο χαρακτηρισμός της ως αποβλήτου κατά την έννοια της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ;
2. Εξαρτάται η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσον η χρήση των LUWA-bottoms ως καυσίμου πρέπει να θεωρηθεί ως μορφή απορρίψεως από το αν:
  - α) τα LUWA-bottoms αποτελούν, σύμφωνα με τις σύγχρονες αντιλήψεις, απόβλητα, πράγμα για το οποίο έχει ιδιαίτερη σημασία το αν η αξιοποίησή τους ως καυσίμου είναι δυνατή, αφενός, χωρίς ριζική επεξεργασία τους και, αφετέρου, κατά τρόπο συνάδοντα προς την προστασία του περιβάλλοντος;
  - β) η χρήση των LUWA-bottoms ως καυσίμου προσομοιάζει με συνήθη τρόπο αξιοποιήσεως αποβλήτων;
  - γ) το αντικείμενο της χρήσεως αυτής αποτελεί κύριο προϊόν ή υποπροϊόν (υπόλειμμα);

⁽¹⁾ Το υλικό που αποκαλείται LUWA-bottoms είναι ένα από τα υποπροϊόντα της παραγωγικής διαδικασίας που χρησιμοποιεί η αιτούσα. Εκτός από το οξείδιο του προπυλενίου και την τριτογενή βουτυλική αλκοόλη, από την παραγωγική αυτή διαδικασία προκύπτει ροή υδρογονανθράκων που περιέχουν μολυβδένιο. Το μολυβδένιο προέρχεται από τους καταλύτες που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή του οξειδίου του προπυλενίου. Σε ειδικές εγκαταστάσεις το μολυβδένιο διαχωρίζεται από τη ροή των υδρογονανθράκων, οπότε λαμβάνεται το υλικό που η αιτούσα χαρακτηρίζει ως LUWA-bottoms. Τα LUWA-bottoms έχουν θερμοατιτική δύναμη 25-28 MJ/kg.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hof van Cassatie του Βελγίου με απόφαση του της 4ης Δεκεμβρίου 1997, στη διαφορά μεταξύ Leathertex Divisione Sintetici SpA και BVBA Bodetex

(Υπόθεση C-420/97)

(98/C 41/30)

Με απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Δεκεμβρίου 1997, το Hof van Cassatie του Βελγίου, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Leathertex Sintetici SpA και BVBA Bodetex, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Έχουν το άρθρο 5 σημείο 1 και το άρθρο 2 της συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως ισχύουν εν προκειμένω, την έννοια ότι ένα σύνθετο ένδικο βοήθημα που στηρίζεται σε διαφορετικές παροχές απορρέουσες από μία και μόνο σύμβαση μπορεί να υποβληθεί σε ένα μόνο δικαστήριο έστω και αν, κατά τους κανόνες παραπομπής του κράτους του επιληφθέντος δικαστηρίου, οι συμβατικές παροχές που αποτελούν τη βάση του ενδίκου βοηθήματος πρέπει να εκπληρωθούν η μια στη χώρα του επιληφθέντος δικαστηρίου και η έτερη σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, λαμβανομένου υπόψη ότι το επιληφθέν δικαστήριο κρίνει, βάσει του ενδίκου βοηθήματος που του υποβλήθηκε, ότι οι δύο παροχές οι οποίες αποτελούν τη βάση του ενδίκου βοηθήματος δεν τελούν σε σχέση εξαρτήσεως μεταξύ τους αλλά είναι ισοδύναμες;

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1997 το tribunal de grande instance de Meaux, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Yves Tarantik κατά Direction des services fiscaux de Seine-et-Marne

(Υπόθεση C-421/97)

(98/C 41/31)

Με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 11 Δεκεμβρίου 1997, το tribunal de grande instance de Meaux (Γαλλία), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Yves Tarantik και Direction des services fiscaux de Seine-et-Marne, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν το ισχύον σύστημα επιβολής τελών στηρίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια αποκλείονται οποιαδήποτε δυσμενή διάκριση, απαγορευόμενη από το άρθρο 95 της συνθήκης ΕΟΚ, ενόψει της ημερομηνίας ταξινομήσεως του οχήματος Jaguar του προσφεύγοντος, ισχύος 24 φορολογήσιμων ίπων (CV), με αριθμό κυκλοφορίας 197 AT 77, που τέθηκε σε κυκλοφορία στις 11 Απριλίου 1979, των σχετικών γραφημάτων και του τρόπου επιβολής των οκείων τελών, όπως εξέθεσε ο προσφεύγων, αφενός, και ενόψει των παρατηρήσεων των γαλλικών φορολογικών αρχών, αφετέρου, ιδίως δε:

- αν ο συντελεστής προοδευτικότητας που υφίσταται μεταξύ της κατηγορίας στην οποία υπάγεται εισαγόμενο όχημα άνω των 18 CV και της κατηγορίας στην οποία ανήκει παρόμοιο όχημα 15-16 CV εισάγει ή όχι δυσμενείς διακρίσεις,
- αν οι εγκύκλιοι της 28ης Δεκεμβρίου 1956, της 23ης Δεκεμβρίου 1977, της 24ης Ιουνίου 1987, της 12ης Ιανουαρίου 1988 και της 20ής Σεπτεμβρίου 1991, όπως επικυρώθηκαν αναδρομικά με το άρθρο 35 του διορθωτικού νόμου περί δημοσίων οικονομικών της 22ας Ιουνίου 1993, έχουν ως αποτέλεσμα την εισαγωγή δυσμενών διακρίσεων όσον αφορά τα τέλη αυτά έναντι των ιδιοκτητών οχημάτων τα οποία δεν έχουν ταξινομηθεί στη Γαλλία με το συνήθη γενικό τρόπο εγκρίσεως ανά κατηγορίες αλλά έχει ταξινομηθεί με ειδική ατομική διαδικασία,
- σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν ο κύριος οχήματος με ισχύ υπερβαίνουσα τα 100 KW μπορεί να επικαλεστεί το γεγονός αυτό για να υποστηρίξει, κατ'εφαρμογή των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, όπως είναι η αρχή της ισότητας των δημοσίων βαρών, και των διατάξεων της ευρωπαϊκής συμβάσεως περί προασπίσεως των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των πρωτοκόλλων της, ότι απαλλάσσεται από την υποχρέωση καταβολής των τελών διότι αντιβαίνουν προς την αρχή της ισότητας και διότι με αυτά εισάγονται δυσμενείς διακρίσεις.

Αίτηση που υπέβαλε, με απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1997, το Juzgado de la Instancia N° 22 της Valencia για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ Travel Vac, SL και Manuel José Antelm Sanchis

(Υπόθεση C-423/97)

(98/C 41/32)

Με απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Δεκεμβρίου 1997, το Juzgado de la Instancia N° 22 της Valencia υπέβαλε στο Δικαστήριο, στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ Travel Vac, SL και Manuel José Antelm Sanchis, αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Πρέπει να θεωρηθεί η σύμβαση χρονομεριστικής μισθώσεως εν γένει, και ειδικότερα η επίδικη στην παρούσα υπόθεση σύμβαση (φύλλο 76 της δικογραφίας) ότι περιλαμβάνεται στις εξαιρέσεις εφαρμογής της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ ⁽¹⁾, οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο της 3 παράγραφος 2 στοιχείο α);
2. Αν υποθεθεί ότι η εφαρμογή της οδηγίας αποκλείεται στην περίπτωση της επίδικης στην παρούσα υπόθεση συμβάσεως δυνάμει του προαναφερθέντος άρθρου και εν όψει της φύσεώς της ως «χρονομεριστικής μισθώσεως», μπορεί να εμποδίσει έναν τέτοιο υποθετικό αποκλεισμό το γεγονός ότι η επίδικη στην παρούσα υπόθεση σύμβαση δεν αφορά μόνον ένα ακίνητο, δεδομένου ότι

αφορά επίσης υπηρεσίες και άλλες αμιγώς ενοχικές υποχρεώσεις (τρίτη ρήτρα), οι οποίες είναι μεγαλύτερης αξίας από την αξία του ακινήτου (καθόσον η αξία του ακινήτου ανέρχεται σε 285 000 πεσέτες επί συνόλου 1 090 000 πεσετών, ποσό στο οποίο προσδιορίζεται η συνολική αξία της συμβάσεως);

3. Εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1 παράγραφος 1 πρώτη περίπτωση της προμνησθείσας οδηγίας το τουριστικό συγκρότημα διαμερισμάτων για χρονομεριστική μίσθωση στην πόλη Denia, στην οποία προσκλήθηκε ο καταναλωτής, λαμβανομένου υπόψη ότι η έδρα της επιχειρήσεως Travel Vac, SL είναι η οδός Profesor Beltrán Bágüena, 5-6° της Valencia;
4. Θεμελιώνεται το προβλεπόμενο στο άρθρο 5 παράγραφος 1 της οδηγίας δικαίωμα υπαναχωρήσεως υπέρ του καταναλωτή στην υποψία υπερβολικής δεσμεύσεως ή χειραγωγήσεως της βουλήσεως του αγοραστή-καταναλωτή υπό τις περιστάσεις που περιγράφει το άρθρο 1 της οδηγίας; Υπ' αυτήν την έννοια, μέχρι ποίου σημείου το θεμέλιο αυτό του δικαιώματος υπαναχωρήσεως, το οποίο προστατεύει η οδηγία, συνδέεται με τον γενικό δόλο του πωλητή, ο οποίος χρησιμοποιεί «λέξεις ή δόλια μέσα εκ μέρους ενός των συμβαλλομένων τα οποία παροτρύνουν τον άλλο συμβαλλόμενο να συνάψει σύμβαση την οποία, χωρίς αυτά, δεν θα είχε συνάψει» (άρθρο 1269 του ισπανικού αστικού κώδικα), και γενικότερα με την ελεύθερη και αναγκαία συναίνεση για τη σύναψη συμβάσεως (άρθρα 1254, 1258, 1261 και επόμενα του ισπανικού αστικού κώδικα);
5. Θεωρεί το Δικαστήριο ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 5 παράγραφος 1 της οδηγίας ειδοποίηση πρέπει να είναι ρητή ή ενδεχομένως η υπαναχώρηση μπορεί να συνιστάται σε συγκεκριμένες αναμφισβήτητες πράξεις, όπως συνέβη στην παρούσα υπόθεση κατά την οποία ο καταναλωτής δεν παρουσιάστηκε εντός της ταχθείσας και συμφωνηθείσας προθεσμίας για να υπογράψει στην τράπεζα την επικύρωση, και συγκεκριμένα στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, τρεις ημέρες μετά την υπογραφή της συμβάσεως, η οποία περιέχεται στο φύλλο 76 της δικογραφίας, στάση η οποία επιβεβαιώθηκε και ολοκληρώθηκε με την αυτοπρόσωπη εμφάνιση του καταναλωτή στις εγκαταστάσεις του πωλητή στη Valencia αθημερόν, δηλαδή στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, καθιστώντας σαφές προφορικά «να παραμείνουν όλα χωρίς συνέπειες και να επιστραφούν τα υπογραφέντα από τον καταναλωτή έγγραφα»;
6. Συμβιβάζονται η απόδοση των καταβληθέντων ποσών, οι επιστροφές και οι άλλες συνέπειες οι οποίες προβλέπονται από το άρθρο 7 ως απάντηση υπέρ του πωλητή, προτού ο καταναλωτής ασκήσει το προβλεπόμενο στο άρθρο 5 της οδηγίας δικαίωμα υπαναχωρήσεως, με τη συμφωνία «αποζημιώσεως για ζημίες που υπέστη ο πωλητής» τέτοιου ύψους — το οποίο ορίζεται στο 25 % της συνολικής αξίας της συμβάσεως — όπως προβλέπεται στη τέταρτη ρήτρα της συμβάσεως (οπίσθια σελίδα του φύλλου 76 της δικογραφίας);

⁽¹⁾ Οδηγία 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την προστασία των καταναλωτών κατά τη σύναψη συμβάσεων εκτός εμπορικού καταστήματος (ΕΕ L 372 της 31.12.1985, σ. 31).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landgericht Düsseldorf με διάταξη της 8ης Δεκεμβρίου 1997, στην υπόθεση Salomone Haim κατά Kassenzahnärztliche Vereinigung Nordrhein

(Υπόθεση C-424/97)

(98/C 41/33)

Με διάταξη της 8ης Δεκεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Δεκεμβρίου 1997, το Landgericht Düsseldorf — 2 β τμήμα πολιτικών υποθέσεων — στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Salomone Haim και Kassenzahnärztliche Vereinigung Nordrhein, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Είναι δυνατόν, στην περίπτωση κατά την οποία ένας υπάλληλος νομικώς ανεξαρτήτου οργανισμού δημοσίου δικαίου κράτους μέλους παραβιάζει, κατά την εφαρμογή του εθνικού δικαίου στο πλαίσιο ατομικής απόφασης, το πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο, να στοιχειοθετηθεί, παράλληλα προς την ευθύνη του κράτους μέλους, και η ευθύνη του οργανισμού δημοσίου δικαίου;

2. Εάν στο πρώτο ερώτημα δοθεί καταφατική απάντηση, συντρέχει κατάφωρη παραβίαση του κοινοτικού δικαίου στην περίπτωση κατά την οποία ένας εθνικός υπάλληλος είτε έχει εφαρμόσει εθνικό δίκαιο το οποίο παραβιάζει το κοινοτικό δίκαιο είτε έχει εφαρμόσει εθνικό δίκαιο κατά τρόπο που δεν συνάδει προς το κοινοτικό δίκαιο για τον μοναδικό λόγο ότι ο υπάλληλος δεν διέθετε, κατά την έκδοση της απόφασής του, διακριτική ευχέρεια;

3. Μπορούν οι αρμόδιες αρχές κράτους μέλους να εξαρτούν την παροχή σε υπήκοο άλλου κράτους μέλους, ο οποίος έχει λάβει την αναγνώριση της ιδιότητας του οδοντιάτρου στο εν λόγω κράτος μέλος και δεν είναι κάτοχος διπλώματος που καλύπτεται από το άρθρο 3 της οδηγίας 78/686/ΕΟΚ ⁽¹⁾, της δυνατότητας να συμβληθεί με ασφαλιστικό ταμείο από το αν ο εν λόγω υπήκοος έχει τη γλωσσομάθεια που χρειάζεται για την άσκηση της επαγγελματικής του δραστηριότητας στο κράτος μέλος υποδοχής;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 21.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 16ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-19/97, Claude Richter κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Άδεια για προσωπικούς λόγους — Επανάταξη στην υπηρεσία — Τόπος υπηρεσίας — Υποχρέωση αρωγής — Αρχή της χρηστής διοικήσεως — Αγωγή αποζημιώσεως)

(98/C 41/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-19/97, Claude Richter, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure και Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Mysen Sarl, 30, rue de Cessange, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Julian Currell), με αντικείμενο αγωγή προς αποκατάσταση της ζημίας την οποία ο ενάγων θεωρεί ότι υπέστη λόγω του ότι η Επιτροπή δεν τον επανένταξε, μετά τη λήξη της αδείας του για προσωπικούς λόγους, στην πρώτη κενή θέση της κατηγορίας και του βαθμού του για την οποία είχε τα απαραίτητα προσόντα, παραβιάζοντας έτσι το άρθρο 40 παράγραφος 4 στοιχείο δ) του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili, πρόεδρο, και C. P. Briët και A. Potocki, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κυρία υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 16 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αγωγή.

2. Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 94 της 22.3.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-121/95, European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ⁽¹⁾

(Δασμοί αντιντάμπινγκ — Ζημία — Δικαιώματα άμυνας)

(98/C 41/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-121/95, European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), με έδρα τη Ζυρίχη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη αρχικά από τους Dominique Voillemot και Hubert de Broca, στη συνέχεια δε από τους Dominique Voillemot και Olivier Prost, δικηγόρους Παρισιού, με αντίκλητους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch και Wolter, 11, rue Goethe, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: Yves Cretien, Antonio Tanca, Hans-Jürgen Rabe και Georg M. Berrisch), υποστηριζομένου από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Nicholas Khan), με αντικείμενο την ακύρωση του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 477/95 του Συμβουλίου, της 16ης Ιανουαρίου 1995, για την τροποποίηση των οριστικών

μέτρων αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονται στις εισαγωγές στην Κοινότητα ουρίας καταγωγής πρώην ΕΣΣΔ και για την περτάωση των μέτρων αντιντάμπινγκ που ισχύουν για τις εισαγωγές στην Κοινότητα ουρίας καταγωγής πρώην Τσεχοσλοβακίας ⁽²⁾, το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, P. Lindh, J. Azizi, J. D. Cooke και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου.
3. Η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 189 της 22.7.1995.

⁽²⁾ EE L 49 της 4.3.1995, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-166/95, Μαίρη Καραγκιοζοπούλου κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B — Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής διαπιστώνουσα την αποτυχία υποψηφίων στην προφορική δοκιμασία — Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής)

(98/C 41/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-166/95, Μαίρη Καραγκιοζοπούλου, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τους Ariane Tornel και Thierry Demasure και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον Jean-Noël Louis, διηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Gianluigi Valsesia), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/B/9/93 με την οποία βαθμολογήθηκε η προσφεύγουσα στην προφορική δοκιμασία με βαθμό κατώτερο του ελαχίστου απαιτούμενου για την εγγραφή της στον πίνακα επιτυχόντων, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο, P. Lindh και J. D. Cooke, δικασ-

τές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 268 της 14.10.1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-216/95, Ana Maria Moles García Ortúzar κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B — Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται η αποτυχία υποψηφίων στην προφορική δοκιμασία — Έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογίας — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής)

(98/C 41/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-216/95, Ana Maria Moles García Ortúzar, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον Marc-Albert Lucas, διηγόρο Λιέγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την Evelyne Korn, 21, rue de Nassau, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia και Ana Maria Alves Vieira), με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως, αφενός, της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/B/9/93 να μην περιλάβει την προσφεύγουσα στον πίνακα επιτυχόντων και, αφετέρου, της προκηρύξεως του εν λόγω διαγωνισμού, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο και, P. Lindh και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 16 της 20.1.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-217/95, Lucia Passera κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B — Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται η αποτυχία υποψηφίων στην προφορική δοκιμασία — Έκταση της υποχρέωσης αιτιολογίας — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής)

(98/C 41/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-217/95, Lucia Passera, δόκιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Oberijse (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον Marc-Albert Lucas, δικηγόρο Λιέγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την Evelyne Korn, 21, rue de Nassau, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia και Ana Maria Alves Vieira), με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως, αφενός, της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/B/9/93 να μην περιλάβει την προσφεύγουσα στον πίνακα επιτυχόντων και, αφετέρου, της προκηρύξεως του εν λόγω διαγωνισμού, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο και, P. Lindh και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 16 της 20.1.1996.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**

της 17ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-225/95, Φωτεινή Χίου κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B — Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής διαπιστώνουσα την αποτυχία υποψηφίων στην προφορική δοκιμασία — Συμφωνία μεταξύ της διοικητικής ενστάσεως και της προσφυγής — Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής)

(98/C 41/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-225/95, Φωτεινή Χίου, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον Lucas Vogel, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Christian Kre-

mer, 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Ana Maria Alves Vieira κατά Fabrizio Minneci και, κατά την προφορική διαδικασία, Gianluigi Valsesia), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/B/9/93 με την οποία βαθμολογήθηκε η προσφεύγουσα στην προφορική δοκιμασία με βαθμό κατώτερο του ελαχίστου απαιτούμενου για την εγγραφή της στον πίνακα επιτυχόντων, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο, P. Lindh και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 77 της 16.3.1996.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**

της 18ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-12/94, Frédéric Daffix κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Παύση — Αίτηση αναίρεσεως — Παραπομπή στο Πρωτοδικείο — Υποστατό των πραγματικών περιστάσεων — Βάρος αποδείξεως — Κατάχρηση της διοικητικής εξουσίας — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Άρθρο 7 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ)

(98/C 41/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-12/94, Frédéric Daffix, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Georges Vandersanden και Laure Levi, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Δημήτριος Γκουλούσης και Benoît Cambier), με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 18ης Μαρτίου 1993 περί παύσεως του προσφεύγοντος και, καθόσον απαιτείται, της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τον B. Vesterdorf, πρόεδρο, και τους C. P. Briët και A. Potocki, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 18 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Κάθε διάδικος θα φέρει το σύνολο των δικαστικών του εξόδων που αφορούν τις δίκες ενώπιον του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου.

⁽¹⁾ EE C 59 της 26.2.1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 18ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση **T-90/95, Walter Gill κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** ⁽¹⁾**(Υπάλληλοι — Ιατρικές εξετάσεις — Μη κοινοποίηση των στοιχείων σχετικά με την κατάσταση της υγείας του ενδιαφερομένου — Δικαίωμα επί της τηρήσεως του απορρήτου όσον αφορά την κατάσταση της υγείας)**

(98/C 41/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-90/95, Walter Gill, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure και Agiane Torneil, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Julian Currall και Jean-Luc Fagnart), με αντικείμενο αίτηση αποκαταστάσεως της ζημίας που υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων λόγω των υπηρεσιακών πταισμάτων που φέρονται να διέπραξαν οι υπηρεσίες της καθής-εναγομένης, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τον A. Saggio, πρόεδρο, τη V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές· γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 18 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
2. Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.
3. Ο προσφεύγων-ενάγων θα καταβάλει την αμοιβή του πραγματογνώμονα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 137 της 3.6.1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 18ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση **T-142/95, J.-L. Delvaux κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** ⁽¹⁾**(Υπάλληλοι — Προαγωγή — Συγκριτική εξέταση των προσόντων — Έκθεση βαθμολογίας — Αιτιολογία — Όμοιες προϋποθέσεις σταδιοδρομίας — Δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγενείας)**

(98/C 41/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-142/95, Jean-Louis Delvaux, μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Rhode-Saint-Genèse (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από

τον Nicholas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jean-Pascal Lange, 40, rue de Syre, Uebersygen, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Julian Currall και Denis Waelbroeck), με αντικείμενο, πρώτον, την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής, που εδημοσιεύθησαν στις Διοικητικές πληροφορίες αριθ. 858 της 2ας Σεπτεμβρίου 1994 και 859 της 8ης Σεπτεμβρίου 1994, για το λόγο ότι στις αποφάσεις εκείνες δεν περιλαμβάνεται το όνομα του προσφεύγοντος ούτε στον πίνακα των υπαλλήλων που εκρίθησαν ως έχοντες τα περισσότερα προσόντα για προαγωγή στον βαθμό LA 4 ούτε στον πίνακα των υπαλλήλων που πράγματι προήχθησαν στον βαθμό LA 4 το έτος 1994, δεύτερον, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Απριλίου 1995 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος και, τρίτον, την καταβολή αποζημιώσεως 100 000 βελγικών φράγκων προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο προσφεύγων λόγω της παρατυπίας στη διαδικασία προαγωγής, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές· γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 18 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Έκαστος των διαδίκων φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 248 της 23.9.1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 18ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση **T-222/95, Antonio Angelini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** ⁽¹⁾**(Υπάλληλοι — Αλλαγή του τόπου τοποθέτησεως — Επιστροφή στον αρχικό τόπο τοποθέτησεως — Αποζημίωση εγκαταστάσεως)**

(98/C 41/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-222/95, Antonio Angelini, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις ευρισκόμενες στην Ispra εγκαταστάσεις του Κοινού Κέντρου Ερευνών, εκπροσωπούμενος από τον Giuseppe Marchesini, δικηγόρο παρά τω Ανωτάτω Ακυρωτικό της Ιταλικής Δημοκρατίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Gianluigi Valsesia), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής να μη καταβάλει αποζημίωση εγκαταστάσεως στον προσφεύγοντα-ενάγοντα κατά την επιστροφή του στον αρχικό τόπο τοποθέτησεώς του μετά μια περίοδο τοποθέτησεως εκτός του οργάνου στο οποίο υπηρετεί, το Πρωτοδικείο (πρώτο

τήμα), συγκείμενο από τον A. Saggio, Πρόεδρο, τη V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 18 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την ανακοινωθείσα με σημείωμα της 17ης Μαΐου 1995 απόφαση της Επιτροπής να μη καταβάλει αποζημίωση εγκαταστάσεως στον προσφεύγοντα-ενάγοντα.
2. Υποχρεώνει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα το ποσό της αποζημιώσεως που προβλέπεται στο άρθρο 5 παράγραφος 3 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, πλέον τόκων προς 8% ετησίως από την ημερομηνία της αιτήσεως.

3. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 64 της 2.3.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 18ης Δεκεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-57/96, Livio Constantini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Μεταβολή του τύπου υπηρεσίας — Επιστροφή στον αρχικό τόπο υπηρεσίας — Αποζημίωση πρώτης εγκαταστάσεως — Ημερήσια αποζημίωση)

(98/C 41/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-57/96, Livio Constantini, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υπηρετών στο Κοινό Κέντρο Ερευνών στην Ispra, εκπροσωπούμενος από τον Giuseppe Marchesini, δικηγόρο στο Ακυρωτικό Δικαστήριο της Ιταλικής Δημοκρατίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Gianluigi Valsesia), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων της Επιτροπής περί μη καταβολής στον προσφεύγοντα αποζημιώσεως πρώτης εγκαταστάσεως και ημερήσιας αποζημιώσεως κατά την επιστροφή του στον αρχικό τόπο υπηρεσίας του μετά από περίοδο υπηρεσίας εκτός του οργάνου του, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, V. Tiili και R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 18 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής περί μη καταβολής στον προσφεύγοντα αποζημιώσεως πρώτης εγκαταστάσεως.

2. Καταδικάζει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό της αποζημιώσεως που προβλέπεται από το άρθρο 5 παράγραφος 3 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, πλέον τόκων 8% ετησίως από της ημερομηνίας υποβολής της αιτήσεως.

3. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

4. Η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα και το ήμισυ των δικαστικών εξόδων του προσφεύγοντα. Ο προσφεύγων θα φέρει το ήμισυ των δικαστικών του εξόδων.

(¹) ΕΕ C 180 της 22.6.1996.

Προσφυγή της Alitalia κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 26 Νοεμβρίου 1997

(Υπόθεση T-296/97)

(98/C 41/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Alitalia, εκπροσωπούμενη από τους Antonio Tizzano και Gian Michele Roberti, του δικηγορικού συλλόγου Νεάπολης, Mario Siragusa, του δικηγορικού συλλόγου Ρώμης, Giuseppe Scassellati Sforzolini, του δικηγορικού συλλόγου Μπολώνιας, Matteo Bay, του δικηγορικού συλλόγου Μιλάνου, και Matteo Beretta, του δικηγορικού συλλόγου Bergamo, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Elvinger Hoss & Prussen, 2 Place Winston Churchill, άσκησε, στις 26 Νοεμβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

κυρίως,

- να ακυρώσει στο σύνολό της την από 15 Ιουλίου 1997 απόφαση της Επιτροπής, σχετικά με την αύξηση του κεφαλαίου της εταιρείας Alitalia·

επικουρικώς,

- να ακυρώσει τους όρους εγκρίσεως της ενισχύσεως που περιέχονται στις παραγράφους 2 έως 8 του άρθρου 1 της αποφάσεως,

- να ακυρώσει επίσης τον όρο κατά τον οποίο η Alitalia πρέπει να φέρει τις δαπάνες που απορρέουν από το καθεστώς πρόωρης συνταξιοδοτήσεως που προβλέπει το νομοθετικό διάταγμα 546/1996,

- να καταδικάσει την Επιτροπή των ΕΚ να καταβάλει στην Alitalia τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την παρούσα δίκη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, μετοχική εταιρεία ιδιωτικού δικαίου που ασκεί δραστηριότητα στον τομέα των αερομεταφορών, προβάλλει την απόφαση με την οποία η Επιτροπή θεώρησε κρατικές ενισχύσεις, κατά το άρθρο 92 της συνθήκης ΕΚ, τις επενδύσεις που προβλέπονται στο πρόγραμμα το οποίο οι ιταλικές αρχές υπέβαλαν στην καθής και το οποίο έχει ως αντικείμενο την αναδιάρθρωση της εταιρείας.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει τους εξής λόγους:

— Παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 92 παράγραφος 1, του άρθρου 90, παράγραφος 1 και του άρθρου 222 της συνθήκης ΕΚ, καθόσον η Επιτροπή δέχθηκε ότι το κριτήριο του επενδυτή που δραστηριοποιείται σε οικονομία αγοράς (ΜΕΙΡ) δεν είναι ικανοποιητικό όσον αφορά την επένδυση του IRI ύψους 2 750 δισεκατομμυρίων ιταλικών λιρών. Η Alitalia υποστηρίζει συναφώς ότι η αύξηση του κεφαλαίου για το οποίο γίνεται λόγος δεν απέκλεισε τα δικαιώματα επιλογής των τρίτων οι οποίοι, επομένως, είναι ελεύθεροι να εγγράψουν το αντίστοιχο ποσοστό των διαφόρων φάσεων αυξήσεως του κεφαλαίου. Εξάλλου, η ιταλική κυβέρνηση είχε εκφράσει σαφώς τη σταθερή απόφασή της να προβεί στην ιδιωτικοποίηση της Alitalia σε σύντομο χρονικό διάστημα αφότου δοθεί η έγκριση για την αύξηση του κεφαλαίου. Τέλος, οι υπάλληλοί της έχουν συμφωνήσει να εγγράψουν την αύξηση κεφαλαίου που τους έχει επιφυλαχθεί και που ανεβάζει τη συμμετοχή σε 20 % του κεφαλαίου της εταιρείας. Αγνοώντας τα στοιχεία αυτά, η καθής δεν έλαβε υπόψη το μεγάλο περιθώριο εκτιμήσεως του επενδυτή IRI, αλλά υποκατέστησε τον IRI εκτιμώντας μη ικανοποιητικό το ποσοστό αποδόσεως που η ίδια η Επιτροπή καθόρισε σε ένα επίπεδο (20 %), υψηλότερο κατά 5 μονάδες σε σχέση με εκείνο που κανονικά θεωρείται ικανοποιητικό στον τομέα των αερομεταφορών (15 %). Εξάλλου, η Επιτροπή δεν αρκέστηκε στο να ζητήσει μία «κανονική» απόδοση ανερχόμενη σε 20 %, αλλά δέχθηκε ένα «ετήσιο ποσοστό ελάχιστης απόδοσης» (hurdle rate) το οποίο, κατά τη γνώμη της, θα απαιτούσε ένας επενδυτής, δεδομένου ότι οι συναφείς με την επένδυση σημαντικοί κίνδυνοι εξακολουθούν να υπαρχουν. Υπό την άποψη αυτή, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι ο υπολογισμός της αποδόσεως είναι εσφαλμένος και αναξιολόγητος λόγω αποκλεισμού του κόστους αφερεγγυότητας. Επιπροσθέτως, το ότι επιβάλλεται στην Alitalia το σύνολο των δαπανών που απορρέουν από το καθεστώς πρόωρης συνταξιοδότησεως προσωπικού θα έπρεπε επίσης να συνεπάγεται μείωση του internal rate of return (IRR).

— Παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 92 παράγραφος 3 και υπέρβαση εξουσίας. Για την Alitalia φαίνεται ανεξίτητο το ότι η Επιτροπή, αφού αποφάσισε ότι η επένδυση αποτελεί «κρατική ενίσχυση», μπορούσε να μην λάβει υπόψη τα αναμενόμενα αποτελέσματα του προγράμματος αναδιάρθρωσεως, ειδικότερα στην επιλογή να επιβάλει ή όχι τους όρους ώστε το πρόγραμμα να «συμβιβάζεται με την κοινή αγορά» και, δεύτερον, στη διαβάθμιση των όρων αυτών. Αυτό οδήγησε στο να

επιβληθούν στην προσφεύγουσα δυσανάλογοι όροι, εισάγοντες διακρίσεις, παράνομοι και αδικαιολόγητοι (περιορισμός της μεταφορικής ικανότητας και αναπτύξεως, υποχρέωση περαιτέρω περιορισμών των core business, αντίφαση προς την προταθείσα λύση στην περίπτωση της Air France, μη συνεκτίμηση της σημασίας του στόχου της ιδιωτικοποιήσεως, απαγόρευση νέων ενισχύσεων, απαγόρευση νέων συμμετοχών σε άλλους αερομεταφορείς, κατάργηση ορισμένων προτιμιασικών μεταχειρίσεων, επιβολή της αναλυτικής λογιστικής, απαγόρευση του price leadership, υποχρέωση εκχωρήσεως της συμμετοχής της στη Malén).

Τέλος, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η καθής δεν αιτιολόγησε ορθώς την προσβαλλόμενη απόφαση, ούτε εξέτασε κατά τρόπο επιμελή και αμερόληπτο όλα τα συναφή στοιχεία της υποθέσεως. Συναφώς, η καθής προσέβαλε επίσης τα δικαιώματα του αμυνομένου.

Προσφυγή του Vicente Alonso Morales κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση T-299/97)

(98/C 41/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Ο Vicente Alonso Morales, κάτοικος Μαδρίτης, εκπροσωπούμενος από τον Ramón Marés Salvador, δικηγόρο Μαδρίτης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Carlos Amo Quiñones, 2, rue Gabriel Lippman, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Δεκεμβρίου 1997 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/A/1047, της 1ης Οκτωβρίου 1997, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση συμμετοχής του προσφεύγοντος στον ανωτέρω διαγωνισμό, και να αναγνωρίσει το δικαίωμα του προσφεύγοντος να εγγραφεί στον πίνακα των υποψηφίων που μπορούν να μετάσχουν στο διαγωνισμό COM/A/1047,

— να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, κάτοχος διπλώματος αγροτεχνικής, προβάλλει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του γενικού

διαγωνισμού COM/A/1047, με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή του να μετάσχει στον εν λόγω διαγωνισμό. Κατά την εν λόγω απόφαση, οι τίτλοι και τα διπλώματα του προσφεύγοντος δεν πληρούν τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο σημείο III.B.2 της προκηρύξεως του διαγωνισμού και κατά τις οποίες οι υποψήφιοι πρέπει να έχουν πραγματοποιήσει πλήρεις πανεπιστημιακές σπουδές που να πιστοποιούνται με δίπλωμα κύκλου σπουδών μακράς διάρκειας (δηλαδή με πτυχίο ή ισοδύναμο τίτλο).

Ο προσφεύγων θεωρεί ότι προϋπόθεση για την απόκτηση του διπλώματος αγροτεχνικής είναι η πραγματοποίηση πλήρων πανεπιστημιακών σπουδών που πιστοποιούνται με ανάλογο δίπλωμα και ότι η εξεταστική επιτροπή απαιτεί από τον ίδιο να πληροί προϋπόθεση που δεν περιλαμβάνεται στο κείμενο της προκηρύξεως.

Ο προσφεύγων στηρίζει τα αιτήματά του στους ακόλουθους ισχυρισμούς:

- παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως,
- παράβαση της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ ⁽¹⁾, το περιεχόμενο της οποίας θεωρείται ότι εφαρμόζεται κατ' αναλογία σε κάθε προκήρυξη διαγωνισμού,
- παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον η προϋπόθεση κατοχής τίτλου σπουδών μακράς διάρκειας δεν είναι, κατά τον προσφεύγοντα, ούτε αναγκαία ούτε ενδεδειγμένη για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, ο οποίος δεν είναι παρά ο διορισμός ως υπαλλήλων της Κοινότητας, κατηγορίας A/LA, κοινοτικών υπηκόων που έχουν πραγματοποιήσει πλήρεις πανεπιστημιακές σπουδές πιστοποιούμενες με δίπλωμα,
- παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου και της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης,
- προσβολή του δικαιώματος, προσβάσεως σε θέσεις της κοινοτικής δημόσιας διοίκησης.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επιπλέον ότι το Πρωτοδικείο, με την απόφαση της 3ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-82/92, Manuel Cortés Jiménez κ.λπ. κατά Επιτροπής ⁽²⁾, αποφάνθηκε απλώς ότι το δίπλωμα αγροτεχνικής δεν πιστοποιεί «ανώτερες» σπουδές, χωρίς όμως να κρίνει ρητά ότι το δίπλωμα αυτό δεν πιστοποιεί «πλήρεις» σπουδές.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, εξάλλου, ότι η καθής ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας, καθόσον η προσβαλλόμενη πράξη εντάσσεται στο πλαίσιο μιας πολιτικής επιλογής προσωπικού, σκοπός της οποίας είναι να εμποδισθεί η πρόσβαση των κατοχών διπλώματος αγροτεχνικής στην κατηγορία A/LA.

⁽¹⁾ Οδηγία 89/48/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετική με ένα γενικό σύστημα αναγνώρισης των διπλωμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που πιστοποιούν επαγγελματική εκπαίδευση ελάχιστης διάρκειας τριών ετών (ΕΕ L 19 της 24.1.1989, σ. 16).

⁽²⁾ Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-69 και II-237.

Αγωγή του Benito Latino κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1997 (Υπόθεση T-300/97)

(98/C 41/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Benito Latino, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Olivier Eben, δικηγόρο Βρυξελλών, 11, rue Paul Emile Janson, Βρυξέλλες, άσκησε στις 2 Δεκεμβρίου 1997 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει το χρηματικό ποσό που αντιστοιχεί ποσοστό μόνιμης μερικής αναπηρίας (ΜΜΑ) που θα δεχθεί λόγω της αμειψίας που υπέστη ο ενάγων, στο πλαίσιο του άρθρου 73 του ΚΥΚ και του άρθρου 14 της ρυθμίσεως σχετικά με την κάλυψη των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει το ποσό του 1 000 000 Ecu ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει τόκους προς 10 % ετησίως επί του κεφαλαίου που θα δεχθεί το Πρωτοδικείο σύμφωνα με το ποσοστό ΜΜΑ στο πλαίσιο των άρθρων 73 και 14 του ΚΥΚ και επί του ποσού του 1 000 000 Ecu, από 1ης Αυγούστου 1997 μέχρι πλήρους εξοφλήσεως,
- επικουρικά να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 1ης Αυγούστου 1997 με την οποία απορρίφθηκε η από 11 Μαΐου 1997 αίτηση του ενάγοντος,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο ενάγων, πρώην υπάλληλος που εργάστηκε στο κτίριο Belaymont, στις Βρυξέλλες από το 1969 έως το 1991 ως αρχειοφύλακας πάσχει από επαγγελματική ασθένεια, την αμειψία. Στις 11 Φεβρουαρίου 1997, η ΑΔΑ έλαβε την απόφαση να αναγνωρίσει υπέρ του προσφεύγοντος ποσοστό ΜΜΑ 5%, που αντιστοιχεί σε ποσό 639 114 βελγικών φράγκων (FB).

Ο ενάγων υποστηρίζει ότι λόγω της σοβαρότητας αυτής της θανατηφόρας ασθένειας και των σωματικών συνεπειών που έχει, οι οποίες εκμηδενίζουν πλήρως την ποιότητα ζωής του, πρέπει να του αναγνωριστεί ποσοστό ΜΜΑ ανάλογο της σοβαρότητας της ασθένειας. Κατά την άποψή του, η Επιτροπή επέδειξε παράνομη συμπεριφορά έναντι αυτού διότι τον τοποθέτησε να εργαστεί σε ένα κτίριο στο οποίο, μεταξύ των ετών 1967 και 1969, οι εργάτες επέχρισαν τους τοίχους της νότιας, ανατολικής και δυτικής πτέρυγας με 4 000 τόνους αμιάντου και τούτο:

- τη στιγμή που η Επιτροπή γνώριζε, ή εν πάση περιπτώσει δεν μπορούσε να αγνοεί το επικίνδυνον του αμιάντου, γενικώς, και ειδικότερα για τους ασκούντες διοικητικά καθήκοντα και καθήκοντα αρχείου σε κτίριο μολυσμένο από αμίαντο και
- τη στιγμή που η Επιτροπή γνώριζε ότι δεν είχε επαρκές προσωπικό ελέγχου της τηρήσεως των κανόνων ασφαλείας και υγιεινής, γενικώς, και της τηρήσεως των μέτρων ασφαλείας κατά την πραγματοποίηση των εργασιών συντηρήσεως.

Το παράνομον της προσαπτομένης συμπεριφοράς προκύπτει επίσης από την παράβαση αρχών, δικαιωμάτων και εγγυήσεων που προβλέπει ο ευρωπαϊκός κοινωνικός χάρτης. Οι αρχές, τα δικαιώματα και οι εγγυήσεις που προβλέπει ο χάρτης αυτός αποτελούν γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, τις οποίες οι κοινοτικές υπηρεσίες οφείλουν να σέβονται υπό τον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή. Βάσει αυτού του χάρτη, ο ενάγων επικαλείται το δικαίωμα όλων των εργαζομένων στην ασφάλεια και την υγιεινή κατά την εργασία, το δικαίωμα κάθε προσώπου στην εφαρμογή όλων των μέτρων που θα του επιτρέψουν να χαιρεί της καλύτερης δυνατής καταστάσεως υγείας και την ανάγκη προλήψεως, στο μέτρο του δυνατού, των επιδημικών, ενδημικών και άλλων ασθενιών. Εν προκειμένω προσβλήθηκαν σε δικαιώματα του ενάγοντος και δεν ελήφθη κανένα μέτρο προλήψεως των ασθενιών που προκαλούνται από την επαφή με τον αμίαντο.

Διαγραφή της υποθέσεως T-173/96 ⁽¹⁾
(98/C 41/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 5ης Δεκεμβρίου 1997, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοι-

νοτήτων διάταξε τη διαγραφή της υποθέσεως T-173/96, Teresa Maria Rodrigues Gomes de Oliveira κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 388 της 21.12.1996.

Διαγραφή των συνεκδικαζόμενων υποθέσεων T-176/96 και T-108/97 ⁽¹⁾
(98/C 41/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 4ης Δεκεμβρίου 1997, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διάταξε τη διαγραφή των συνεκδικαζόμενων υποθέσεων T-176/96 και T-108/97, Cornelis Volger κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

⁽¹⁾ EE C 388 της 21.12.1996 και
EE C 181 της 14.6.1997.

Διαγραφή της υποθέσεως T-225/97 ⁽¹⁾
(98/C 41/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 1997, ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-225/97, Asia Motor France SA, Jean-Michel Cesbron, Monin Automobiles SA και Europe Auto Service (EAS) SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 318 της 18.10.1997.